

บทนำ

ผิวน้ำของทะเลสาบจำลองในหมู่บ้าน ถูกแสงอาทิตย์ส่องกระทบ จนเกิดประกายสะท้อนระยิบระยับราวเกล็ดเพชร และแสงนั้นยังส่องผ่านมวล หมู่ไม้ทอดเป็นรูปเงาต่างๆ บนพื้นดินดูแปลกตา สะพานสีขาวที่ถูกสร้างเพื่อ เชื่อมระหว่างเกาะน้อยกับฝั่งริมทางเท้าทำให้ผู้คนสามารถเดินข้ามไปบนเกาะ น้อยกลางทะเลสาบจำลองได้

ร้านค้าแฟเล็กๆ ชุกตัวอยู่บนเกาะอย่างสงบเงียบ ร่มเย็นด้วยต้นไม้ ใหญ่ที่ยืนต้นอยู่รายรอบ...มีป้ายไม้สลักชื่อ Silver Fall's ติดอยู่ด้านบนของ โครมบนสะพาน ถัดลงมาก็คือป้ายยินดีต้อนรับที่มีนางฟ้าตัวจิ๋วกำลังโบกไม้เท้า วิเศษคล้ายกำลังร้ายมนต์เรียกลูกค้าอยู่บนนั้น ราวสะพานทั้งสองมีกระถาง ต้นไม้ซึ่งมีไม้เลื้อยสีเงินใบจี้ทั้งตัวห้อยระย้าคล้ายสายน้ำจากน้ำตกกำลัง รินไหล แขนห่อหุ้มกันเป็นระยะตลอดแนว

เมื่อข้ามไปสู่เกาะน้อยจะพบเฟิร์นหลายชนิดกำลังชูช่ออดิบสีเขียวอ่อนเขียวแก่อยู่ริมตลิ่ง ต้นไม้ใหญ่อย่างจามจุรียืนต้นให้ความร่มเย็นเป็นม่าน บังแดดรำไรให้กับเฟิร์นเหล่านั้น

บนระเบียบไม้สีขาวยื่นออกมาจากตัวร้าน จัดโต๊ะและเก้าอี้ไว้สำหรับคอกาแฟที่อยากชื่นชมบรรยากาศของเกาเขน้อย ซึ่งคนกรุงเทพฯ คงยากจะได้ชื่นชมความเขียวชอุ่มของป่าไม้อย่างใกล้ชิด และสูดออกซิเจนจากธรรมชาติโดยไม่มีคาร์บอนไดออกไซด์เจือปนเช่นนี้

เมื่อลงจากระเบียงไม้ของร้าน ชุ่มเหลืลสีขาวยี่ตั้น ดำนบนทำระเนงไม้ไว้สำหรับไม้เลื้อยเนื้อแข็งขนาดใหญ่ เกาสิเขียวเชื่อมอย่างลดาวัลย์ได้เลื้อยขึ้นคลุม ดอกไม้ชนิดนี้ออกดอกตลอดปี แต่จะยิ่งดกมากในช่วงหน้าหนาว ลูกค้าหลายคนชอบมานั่งจิบกาแฟหอมกรุ่นอยู่ใต้ชุ่มลดาวัลย์เพื่อสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ของมันยามที่ดอกสีขาวยานสะพรั่งทั่วทั้งตั้น

ลูกค้าสาวๆ บางคนติดใจถึงกับมาขอให้เจ้าของร้านช่วยเพาะชำต้นเล็กๆ ขาย เพราะความน่ารักของดอกที่เหมือนรูปกระดิ่งควา ปลายดอกแยกเป็นห้าแฉก ส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่วยามที่มันออกดอกขาวสะพรั่งพร้อมกันทั้งตั้น จึงทำให้โต๊ะเก้าอี้สีขาวยี่ตั้นชุ่มลดาวัลย์ไม่เคยเจียบเหงา

ส่วนใต้ตั้นจามจุรีใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านสาขาออกมาเป็นร่มเงา เจ้าของร้านใช้ร่มผ้าสีขาวยานดใหญ่กางเอาไว้มงแดดเกาโต๊ะเก้าอี้ที่จัดไว้บริเวณนั้นด้วยเช่นกัน

เดฟกระเปาตั้นเล็กๆ ในเปลือกอหอยถูกแขวนอยู่ตามกิ่งของตั้นไม้รอบร้าน รวมถึงตั้นลิปสติกสีชมพูกำลังชูช่ออวดความงามในกระถางดินเผา

ป้ายชื่อร้านทำจากไม้ทั้งชิ้น ขนาดใหญ่กว่าด้านหน้า ติดอยู่เหนือประตูทางเข้าร้าน เขียนชื่อ Silver Fall's ไว้อย่างชัดเจน และยังมีไม้ใบสีเงิน เจ้าของชื่อตัวจริงห้อยระยงระยางอยู่บนป้ายนั้นด้วย

และทั้งที่เป็นร้านกาแฟ แต่ก็ไม่วักมีคาวา Coffee ปรากฏบนป้ายร้านลัคคาคาเดียว

แต่ที่นี้เป็นร้านกาแฟจริงๆ เป็นร้านที่ให้ความรู้สึกรอบอุ่น อ่อนโยน และเหมือนกับอยู่อีกโลกหนึ่งซึ่งไม่วะใจกลางกรุงเทพมหานคร เมืองแห่งความวุ่นวาย แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น เร่งรีบ และเต็มไปด้วยสารพัดเรื่องราว

ในยามที่แสงสว่างสาดส่อง ไม่เว้นแม้กระทั่งยามราตรีมาเยือน

ที่นี่คือร้านกาแฟ Silver Fall's ตั้งอยู่กลางใจเมือง...เมืองกรุงเสียด้วย
 หันไปที่เปิดประตูเข้าไป กลิ่นหอมกรุ่นของกาแฟก็โชยมาเข้าจมูก
 พร้อมกับรอยยิ้มอันอบอุ่นของเจ้าของร้านหนุ่ม

เพราะอย่างนี้ เมื่อใครก็ตามมีโอกาสได้แวะเวียนมายังร้านกาแฟชื่อ
 แปลกแห่งนี้ ก็มักจะย้อนกลับมาอีกครั้ง และส่วนมากมักจะพาใครบางคน
 มาด้วยเสมอ Silver Fall's จึงเป็นร้านกาแฟที่ทำให้หลายๆ คนติดอกติดใจ
 ในเสน่ห์ของมัน นั่นยังไม่ับรอยยิ้มอบอุ่น การบริการที่แสนประทับใจ และ
 กิจกรรมร่ายท่วงท่าสวยงามเรียบร้อยของปวินท์...เจ้าของร้านร่างสูงผอมยาวหน้าสวย
 ที่ไม่มีใครรู้ว่าเขาถือครองเพศใดกันแน่

๑

เสียงกระดิ่งเล็กๆ ที่เขว่นอยู่บนประตูกะจกดังขึ้น ทำให้ชายหนุ่ม
ผมยาวละมီးจากแจกันดอกไม้ที่กำลังจัดดอกป๊อบสีขาวยื่นออกไปเงยหน้าขึ้นมอง
ไปยังต้นเสียง

ร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อยืดสีดำสกรีนลายหน้าเวียนหัว คลุมทับด้วยเสื้อยีน
สีดำเดียวกับกางเกง มือหนาที่ใช้จับอาวุธอยู่เสมอจ้องอยู่ที่สายเบ้สะพาย
ใบย่อมน วรหน้าเข้มคล้ำแดงส่งยิ้มบางๆ ทักทายเจ้าของร้านหนุ่ม

“คุณเป้ สวัสดีครับ” คนมาใหม่เอ๋ยทักพร้อมกับวางเป้ลงบนเก้าอี้
หน้าเคาน์เตอร์แล้วหลุดตัวลงนั่ง

คนถูกทักมองเป้ไปใหญ่ด้วยความแปลกใจ ก่อนมองไปด้านหลัง
เหมือนหาอะไรบางอย่าง แล้วเอ่ยถาม

“แล้วคุณเป็นอะไร” คุณเป้ หรือปรินทร์ เอ่ยถามเมื่อไม่เห็นเงาของ
ผู้เป็นน้องชาย

“ไอ้พี่นี่ไปเป็นครูสอนโตดร้า คงอีกหลายวันกว่าจะกลับ คุณเป้ ผม
ขอกาแฟแก้วๆ ชมๆ ลักแก้วนะครับ”

สีหน้าของคนพูดดูไม่สดใสต่างจากที่เคย แต่ปวินก็ไม่ได้ถามอะไร
เดินไปยังเครื่องชงกาแฟ และลงมือชงกาแฟตามที่ลูกค้าต้องการเจียบๆ

ช่วงเวลาที่กำลังกาแฟส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วทั้งร้านเป็นช่วงเวลา
ที่ปวินที่รักที่สุด เพราะบรรยากาศแบบนี้ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกสงบและคลาย
เรื่องกังวลที่มีลงไปได้

“คุณแป้...ผมต้องลงไปทำงานที่ภาคใต้ครับ”

วคินบอกอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำให้มือที่กำลังคนกาแฟในถ้วยชะงัก
ก่อนที่จะตัวตลึงตาขึ้นมองเมื่อได้ยินประโยคต่อมาว่า “ผมทะเลาะกับ
ยายหว่า”

ลูกหว่า หรือวริศา เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของวคิน เขาไม่เคยพบ
แต่ได้ยิวนคินกับปวีร์พูดถึงหญิงสาวคนนี้อยู่ๆ ว่าเป็นลูกแห่งติดพี่ชายอย่าง
วคินเอามากๆ

“คำล้งมาถึงแล้วหรือ”

“ครับ มีการสับเปลี่ยนกำลังพอดี แล้วอีกอย่าง...ผมเองตอนแรกทำให้
เลือกก็เลือกไปแล้วว่าจะไปที่นั่น แม้ว่ามันจะมีชาวไม้อู๊ดก็เถอะ แต่ที่นั่นก็ยัง
เป็นประเทศไทย และมีคนไทยต้องการความดูแล ครูนักเรียนและประชาชน
ต้องการความคุ้มครองจากพวกผมมากกว่าคนไทยที่อยู่ในภาคอื่น” วคินบอก
พลางรับถ้วยกาแฟกลิ่นหอมกรุ่นมาถือไว้ก่อนบอกเสียงอ่อย “แต่หว่าไม่ยอม
ให้ผมไป”

“นายกัฬหรือเปล่า”

ทันทีที่ปวินทักพูดจบ วคินก็เงยหน้าขึ้นสบตาคนพูดด้วยดวงตาวาววับ
ไม่มีแววกังวลหรือหวั่นกลัวปรากฏอยู่ในดวงตานั่นสักนิด มันเป็นแววตา
แบบเดียวกันกับทหารที่ยืนอยู่กลางสมรภูมิซึ่งพร้อมจะสู้จนตัวตาย เป็น
แววตาที่เขาเคยเห็นมาแล้วในอดีต

“ถ้าจะบอกว่าไม่กลัวก็คงโกหก คนเรากลัวตายกันทุกคนแหละคุณแป้
แต่เมื่อเราเลือกอาชีพนี้แล้วก็เท่ากับเรารู้แล้วว่าเราได้ตายแบบไหน และถ้า

ความตายของเราทำให้อีกหลายคนอยู่ดีมีสุข มันก็น่าภูมิใจนะคุณแป้”

“ได้ยินข่าวว่าทหารบางคนก็ไม่อยากไป ทหาทางดินรนใช้เส้นสายเพื่อไม่ต้องไปที่นั่นกัน” ปวินท์พูดขึ้นลอยๆ

“เรื่องแบบนี้มันอยู่ที่จิตสำนึกนะคุณแป้ มันสอนกันไม่ได้หรอก โรงเรียนไหนก็สอนไม่ได้ เรื่องความกลัวนั้นะใครๆ ก็กลัวทั้งนั้นแหละ ผมนะลงไปที่นี่ครั้งแรกยังกลัวเลย พ่อแม่พี่น้องกังวลกันไปหมด แต่มันเป็นหน้าที่ของเรา พออยู่ไปนานๆ มันก็ชิน ความกลัวมันก็หดหายไปเหมือนไส้ด้งถูกตัดนั่นแหละ อีกอย่างผมเป็นตำรวจ เตรียมใจไว้ตั้งแต่ผมเลือกเรียนทางนี้แล้ว ไม่ว่าที่ไหนที่จะสามารถปกป้องประเทศและคนในประเทศได้ผมไม่เคยหวั่น ถึงที่ที่กำลังจะไปจะมีชาวทหารตำรวจตายกันทุกวันก็เถอะ ผมถือว่าคนเราถ้าถึงมาตอยู่ที่ไหนก็ตายทั้งนั้น อยู่ที่ว่าเราจะตายเพื่ออะไรเท่านั้น...ผมว่าคุณแป้เองก็คงรู้สึกไม่ต่างกับผม เพราะตระกูลคุณแป้ก็เป็นตระกูลทหารนี่ครับ”

คำพูดนั้นทำให้คนฟังอดยกเสียงใจไม่ได้

อาจจะใช้ที่คนในตระกูลเป็นทหารมาทุกรุ่น คงจะมีแต่รุ่นเขากระมังที่แหกคอกจนบิดาแทบจะตัดพ่อตัดลูกกันไปหมด เริ่มตั้งแต่พี่ชายคนโต

ปริเยศ หรือคุณแป้น ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนที่บิดาตั้งความหวังไว้ว่าจะส่งเข้าโรงเรียนนายทหารที่สิบต่อกันมาเพื่อให้เดินตามรอยเท้าท่านและปู่ แต่ปริเยศก็หนีไปสอบเข้าเรียนคณะนิติฯ จนกลายเป็นทนายความชื่อดัง ความหวังทั้งหมดของบิดาจึงเบนมาที่ปวินท์ ลูกชายคนที่สองของบ้าน

ปวินท์เข้าเรียนโรงเรียนนายทหารอย่างที่บิดาต้องการ แต่เข้าไปอยู่ในหน่วยรบพิเศษของกองทัพได้ไม่กี่ปีก็มีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เขาตัดสินใจละทิ้งชีวิตอันรุ่งโรจน์ในฐานะทหารหนุ่มอนาคตไกลจนทุกคนพากันตกใจกับการกระทำของเขา โดยเฉพาะบิดานั้นถึงกับตัดเป็นตัดตายเมื่อรู้ว่าเขามาเปิดร้านกาแฟเล็กๆ แห่งนี้

ส่วนน้องชายฝาแฝดของเขา ปวีร์ หรือคุณแป้น ที่แตกต่างกับเขาราวขากับดำ เหมือนกลางคืนกับกลางวัน ตั้งแต่เด็กแล้วที่บิดาไม่สามารถ

บังคับปวีร์ได้แม้แต่เรื่องเดียว ปวีร์มักจะหาทางไปยังจุดหมายที่เขาต้องการได้เสมอ ไม่ว่าทางนั้นจะทำให้บิดาโกรธจนจะตัดออกจากกองมรดก หรือจะทำให้มารดาเป็นลมแล้วเป็นลมอีก ปวีร์ก็ยังรู้ทันที่จะทำเพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ จนเรื่องท้ายสุดคือการแหกคอกตระกูลทหารหลายชั่วคนไปเป็นตำรวจตระเวนชายแดนยศเล็ก ๆ โดยไม่ยอมรับความช่วยเหลือหรือเส้นสายใดๆ ทั้งสิ้น นั่นให้บิดายิ่งโกรธมากยิ่งขึ้น จนถึงขั้นตัดความช่วยเหลือทั้งหมด กระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่คลายความโกรธต่อปวีร์ในเรื่องที่ผ่านมา

ปวินท์ถอนหายใจยาวเหยียดเมื่อหวนคิดถึงเรื่องเก่าในอดีตที่พันผูกเป็นลูกโซ่โยงใยมาจนทุกวันนี้

“ที่ผมกังวลก็เรื่องหว่านนั้นแหละคุณแป้ ราชันนั้นจะไม่ยอมเข้าใจอะไรเลย ทันทีที่ผมบอกว่าต้องลงได้ เขาก็เริ่มโอ้อวด ของแงไม่ยอมให้ผมไป” คนเล่าหน้าเครียด

“น้องสาวติดพี่ชายก็อย่างนี้แหละ คนไม่เคยแยกจากกัน แต่อีกหน่อยก็ชิน”

“ผมให้กลับบ้านก็ไม่ยอม บอกจะอยู่ที่นี้คนเดียว”

“น้องสาวนายทำงานแล้วไม่ใช่หรือ” ปวินท์เอ่ยถามแล้วหันไปส่งยิ้มบางๆ ให้ลูกค้าที่เพิ่งเดินเข้าร้านมา “ลักรุ่นะวคิน”

ปวินท์บอกพร้อมกับหยิบเมนูเดินตามนิสิตสาวสามสี่คนซึ่งเป็นลูกค้าประจำไปยังโต๊ะประจำของเธอ แล้วเดินกลับมาหลังจากจกรายการที่ลูกค้าแต่ละคนต้องการลงในสมุดเล็กๆ ที่พกเอาไว้ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนเรียบร้อยแล้ว

“ผมมีเรื่องรบกวนคุณแป้”

วคินบอกเมื่อเจ้าของร้านหนุ่มกลับมายืนประจำที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“ว่ามาสิ”

“ผมขอส่งจดหมายมาที่นี้ได้ไหมครับ”

“ทำไม่ไม่ส่งไปที่บ้าน” แววดาแปลกใจฉายชัดในดวงตาเจ้าของร้าน

กาแฟช็อคโกแลตเมื่อเย็นขึ้นสบตาคนร้องขอ แล้วก้มหน้าก้มตาซดกาแฟต่อ

“เพราะถ้าวันไหนที่ผมเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ผมจะให้เขาโทรศัพท์มาที่ที่คุณเป็จู้เป็นคนแรก และหลังจากนั้นผมฝากคุณเปิดหัวให้ผมด้วย ถือว่าผมขอร้องนะคุณเป็นะ”

“ปากเป็นมวงคลเสียจริงนะไอ้ควีน” นานๆ ที่ ปวินท์จึงจะใช้คำว่า ‘ไอ้’ นำหน้าชื่อของคนตรงหน้าด้วยความหมั่นไส้แถมเห็นใจ

ปัญหาชายแดนภาคใต้เป็นปัญหาที่ยืดเยื้อและเรื้อรังมานานเกินกว่าที่ทหารและตำรวจยศเล็กๆ เพียงไม่กี่คนจะแก้ปัญหาได้ ส่วนที่ตายเพราะผู้ก่อการร้ายก็ตายกันไป ส่วนที่ยังโชคดีมีชีวิตรอดอยู่ก็ไม่รู้ว่าวันไหนจะถึงคราวของตนก็ได้แต่ทำงานสู้รบรับมือกันต่อไป และสุดท้ายก็คงได้แต่ยืนมองศพของเพื่อนร่วมรบมีผิวดำชาติคลุมร่างส่งคืนครอบครัวเท่านั้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่ในเครื่องแบบอีกแล้ว แต่อดีตทหารอย่างเขารู้ดี เพราะความรู้สึกเมื่อเพื่อนถูกฆ่าตายก็คงไม่แตกต่างกัน

“ก็พูดเผื่อๆ เอาไว้นะคุณเป็” คนพูดพูดไปหัวเราะไป “เราไม่ได้โชคดียันทุกวันหรอกครับ ทหารที่อาสาส่งไปทางใต้เนะเตรียมใจกันไว้ทุกคน ผมเองก็เผื่อๆ เอาไว้เท่านั้นเอง ตัวผมนะไม่คิดอะไรหรอก เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น เพราะผมรู้ว่าผมทำทุกวันนี้ได้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว”

มือที่กำลังคนกาแฟในแก้วหยุดนิ่งทันที ปวินท์เงยหน้าขึ้นสบตาคนที่ เป็นเพื่อนสนิทของน้องชาย แวตาคู่นั้นแน่นและจริงจังจนเขาไม่อาจเอ่ยคำปฏิเสธออกมาได้ เพราะอย่างน้อย...

นี่อาจเป็นโอกาสชดเชยความผิดที่เขาเคยทำพลาดในครั้งนั้นก็ได้

แค่คิดเขาก็รู้สึกถึงตะกอนขุ่นๆ ที่ฟุ้งขึ้นมาจากก้นเบิ่งของหัวใจแล้ว

“แล้วแฟนน้องสาวนายล่ะ” ปวินท์ย้อนถามเสียงเรียบพลางยกถ้วยกาแฟที่ซดเสร็จเรียบร้อยแล้ววางลงในถาด และยกขึ้นส่งให้ควีนที่มองตาปริบๆ ด้วยความสงสัย เจ้าของร้านจึงต้องเอ่ยปากบอกว่า “เอาไปเสิร์ฟแขกโต๊ะสามให้ที”

วคินรับอากาศพาเมืออย่างว่าง่าย แล้วเดินไปเสิร์ฟที่โต๊ะตามที่
เจ้าของร้านหนุ่มสั่ง เมื่อเขาเดินกลับมาอีกที บวินท์กำลังถือกระบอกลูกก็
ฉีดน้ำตามกระถางดอกกล้วยไม้ที่แขวนประดับชายคาร้าน

“คุณแป้” วคินเรียกเสียงท้อ พร้อมกับเดินลากเท้าตาม “ตกลงใช้ไหม
ครับ”

“แล้วทำไมไม่ไปขอร้องเพื่อนซี้หน่อยล่ะ” บวินท์โยนกลองไปให้น้องชาย
ที่เป็นรุ่นพี่ของวคินทันที

“ถ้าไอ้คุณพี่ป็นอยู่กับที่ผมก็คงจะรบกวนไปแล้ว แต่ที่แรดไปโน่นมาहीं
ไม่ได้หยุด สอนโตตรึมเสร็จ กลับเข้ากรม วังไปดูเด็กใหม่ เดียวก็หนีไป
โตตรึมกับพวกที่มาแข่งบ้างละ ไม่เคยเห็นได้อยู่เป็นที่ เป็นเรื่องเป็นราวสักที
นะคุณแป้ ถือว่าช่วยผมหน่อยเถอะ ยายหว่ามันก็ยังไม่เหมือนใครอยู่แล้ว
รายนี้จะฟังใครเสียที่ไหน แล้วยิ่งกัไอ้คุณพี่ป็นยิ่งแล้วใหญ่ ไม่เชื่อไม่เมากัน
เชียวละ”

“แล้วนายรู้ได้ไ้ว่าน้องหว่าของนายจะฟังฉัน” บวินท์หันกลับมาถาม
สีหน้าจริงจัง

“ก็ไม่แน่ใจหรอก แต่คิดว่ายายลูกหว่าคงฟังคุณแป้บ้าง ดีกว่าให้ไปฟัง
ไอ้คุณป็น ถึงหน้าตาจะเหมือนกัน แต่รัศมีความน่าเกรงขามมันต่างกัน พี่แป้
ใจเย็นในขณะที่ไอ้พี่ป็นขี้ไวยวาย”

เหตุผลที่ได้ยินแม้จะไม่เข้าท่าเท่าไร แต่คนอย่างบวินท์ก็ไม่ใช่คนใจดำ
ที่จะไม่รับฟังคำขอร้องแบบนี้ อย่างน้อยนี่ก็เป็นทางหนึ่งทีอาจจะช่วยผ่อน
ภาระในใจของวคิน จะได้ไปทำงานอย่างสบายใจ

“ตกลง”

“มีอีกเรื่องทีผมต้องฝากคุณแป้ด้วย”

“อะไรอีก”

“เรื่องแฟนยายหว่า ผมไม่ค่อยเห็นด้วยเลยทียายหว่าคบกับหมอนี้
ท่าทางมันแปลกๆ ผมไม่ค่อยไว้วางใจ อีกอย่างวันนี้ผมจะฝากกุญแจบ้านไว้กับ

คุณเบ๊นะครับ เมื่อเช้าพอทะเลาะกันแล้วหัวมันก็ออกไป ญูญแจบ้านก็ไม่เอาไป แต่ที่ทำงานมันก็อยู่แถวๆ นี้ ผมเลยโทร. ไปบอกให้มันแวะมา” วคินบอกพลางล้วงญูญแจบ้านออกมาส่งให้แล้วหยิบเบ๊ไบย้อมขึ้นมาสะพายบ่า

“แล้วจะไปวันนี้เลยหรือ”

“เปล่าครับ ไปพรุ่งนี้ แต่วันนี้ผมจะเข้าไปนอนที่กรมครับ วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ผมลากลับบ้านไปดูพ่อที่ราชนูรี” เจ้าตัวบอกตรงๆ ก่อนหยิบเงินมาวางตรงหน้าเป็นค่ากาแฟ แต่อีกฝ่ายเลื่อนเงินนั้นคืนไป

“เก็บเงินไว้ทำอย่างอื่นเถอะ กาแฟแก้วเดียวฉันเลี้ยงได้” เจ้าของร้านหนุ่มบอก ก่อนเอ่ยขึ้นอีกครั้งว่า “ระวังตัวด้วยนะวคิน”

“ขอบคุณครับคุณเบ๊ ยังไงผมฝากยายหัวด้วย แล้วฝากบอกไอ้คุณพี่ปิ่นด้วยว่าผมลงใต้” วคินบอกก่อนเดินออกจากร้านไป

ปวรินทร์มองตามด้วยแววตาห่วงใย แต่เพียงคว้าเดียวก็ต้องหันกลับไปสนใจลูกค้าที่เรียกหาซาแอปเปิ้ลแทน

อากาศยามบ่ายภายในร้าน Silver Fall's เย็นสบาย หากอบอวลไปด้วยกลิ่นกาแฟที่เจ้าของร้านกำลังชงให้ตัวเอง เนื่องจากเวลาบ่ายอย่างนี้มักไม่ค่อยมีลูกค้าสักเท่าไร เพราะเป็นเวลาทำงานของมนุษย์เงินเดือน

ชายหนุ่มเดินถือถ้วยกาแฟมาทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวโปรดริมระเบียง กวาดตามองไปรอบร้านดูความเรียบร้อยเพื่อเตรียมรอรับลูกค้าในช่วงเย็นอีกครั้ง ก่อนจะยัดขายาวๆ ไปพาดไว้กับเก้าอี้ตัว ยกมือขึ้นแก้มวยผมที่มัดเอาไว้หลวมๆ

เขาเริ่มไฝ่ผมยาวอีกครั้งหลังจากเกิดเหตุการณ์ในครั้งนั้นที่ทำให้เขาตัดสินใจลาออกจากราชการ และจะไม่ตัดสินใจจนกว่าเรื่องราวในครานั้นจะเรียบร้อยกว่าที่เป็นอยู่ เรื่องราวที่มีคนเพียงไม่กี่คนรู้ข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจพูดให้ใครฟังได้เพราะไร้ซึ่งพยานและหลักฐาน ที่สำคัญมันถูกปิดคดีไปแล้วว่าเป็นอุบัติเหตุ

ปวินท์ถอนหายใจยาวเหยียด มองกาแฟสีดำที่ขมแสนขมในแก้ว แต่ทันทีที่ความขมล่องผ่านคอไปแล้วนั้น ความหวานและความหอมจะค่อยๆ ซ่านซึมเข้าสู่ความรู้สึก มันก็เหมือนชีวิตนั้นแหละ... ในความชื่นชมก็มีความรื่นรมย์แทรกอยู่บ้างเช่นกัน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาชอบกาแฟดำไม่ใสอะไรเลยเป็นที่สุด

เสียงย่าเท้าหนักๆ คู่หนู ทำให้ชายหนุ่มต้องกระโดดตัวลุกขึ้นมองไปยังต้นเสียง แล้วก็พบว่าคนที่เขาไม่คิดว่าจะเจอกลับเดินเข้ามาในร้านด้วยบุคลิกลักษณะแปลกตา จนเขาอดสงสัยไม่ได้ว่าเขารู้จักคนที่กำลังเดินเข้ามาหรือเปล่า

เริ่มจากหัวที่ถูกโกนผมจนเกลี้ยง คิ้วเข้มพาดเหนือดวงตาคู๋ๆ จมูกโด่ง เป็นสันรับกับริมฝีปากที่เจ้าตัวกัดเอาไว้ สีหน้าเหมือนกำลังไม่พอใจอะไรสักอย่าง และใบหน้าตรงหน้าไม่นับรวมศีรษะที่เกลี้ยงเกลานั้นเป็นหน้าพิมพ์เดียวกับเขาราวกับส่องกระจก

“ไม่เคยเห็นฝาแฝดตัวเองหรือไงคุณแป้”

คนเสียงห้าวหาเรื่องทันทีที่มาถึง ทั้งเป้ไบเย่อมลงบนพื้นพร้อมปลดกระดุม ถอดเสื้อเครื่องแบบตำรวจออกมาพาดไว้บนเก้าอี้ หวดตัวลงนั่งจ้องหน้าพี่ชายฝาแฝดนี้

“คุณเป็นมาได้ยังไง ไหนคิดว่าไปสอนโดนรัม กว่าจะกลับก็อีกหลายวันไง”

แฝดผู้พี่เอ่ยถาม สีหน้ายังไม่คลายความตกใจที่ได้เจอน้องชายฝาแฝด แต่อีกฝ่ายกลับเบะปากเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เกาศีรษะเกลี้ยงๆ ตอบแบบไม่สบอารมณ์ สีหน้าบ่งบอกว่ากำลังแข็งเต็มแก

“ก็เพราะไอ้ตัวนี้นั่นแหละทำให้ต้องรีบมานี้ รับงานไว้จะเสียคนทั้งงานนี้แหละ”

“รายนั้นจับรถเข้ากรมไปแล้ว” ปวินท์วางน้ำเย็นลงตรงหน้าน้องชาย

“ดีที่มันไปซะก่อน ไม่งั้นคงโดนเตะลักป้าบสองป้าบ นี่เราเพิ่งรู้ว่า

มันลงใต้เป็นรอบที่สองแล้ว” คนพูดชดน้ำเย็นรดเดียวหมดแก้ว บรินทร์จึง
เติมน้ำลงในแก้วให้อีก

“จะไปเตะมันทำไม”

“ต้องเตะสิ ฐานที่ไปแล้วไม่ชวน”

บรินทร์ส่ายหน้ากับความคิดขวางโลกของน้องชายฝาแฝด โดยนิสัยของ
คนปกติแล้ว ในกรณีนี้คงช่วยกันรั้งกันอันเป็นที่รักไว้จนสุดแรง แต่น้องชาย
ของเขากลับเป็นตรงข้ามกันเสียอย่างนั้น

“คุณเป็นนะเป็นพวกผิดปกติ คนดีๆ ที่ไหนจะมาชวนกันเรื่องแบบนี้
แล้วนี่ถ้าเราไม่ผิดจะกลับลงไปไซ้ไหม” คนเป็นพี่ถามด้วยน้ำเสียงมั่นใจ
เพราะคิดว่ารู้จักน้องชายตนเองดี ก่อนเอ่ยปากถามเรื่องเดียวที่คาใจอยู่ “ทำไม
เรื่องนั้นได้แล้วหรือ”

‘เรื่อง’ ที่ลูกน้องทั้งห้าคนของปวีร์ถูกลอบยิงเสียชีวิตทั้งหมดในการจี้
ลาดตระเวน ส่วนปวีร์บาดเจ็บสาหัส หลังจากถูกส่งไปทำงานอยู่ในสามจังหวัด
ชายแดนภาคใต้เกือบปีเต็มๆ หลังจากรักษาตัวจนหาย ผู้บัญชาการจึงออก
คำสั่งย้ายปวีร์กลับขึ้นมาพักฟื้นที่ฐานเดิมแทน

ไม่มีคำตอบจากคู่สนทนานอกจากความเงิบและแววตาเจ็บปวดเมื่อ
เจ้าตัวย้อนรำลึกเรื่องราวในอดีต นั่นทำให้คนถามรู้ว่าคนถูกถามยังไม่ลืม
และคงไม่มีวันลืมเรื่องนี้ด้วย เจ้าตัวจึงตั้งคำถามใหม่แทน

“แล้วนี่คิดยังไงไปไกลผม ถ้าท่านนายพลเห็นมีหวังลงจับ”

คราวนี้ปวีร์หันกลับมามองด้วยแววตาดีขึ้น ก่อนปล่อยเสียงหัวเราะ
ก๊ากออกมา

“ทำเป็นเข้าไปคุณป้า” บรินทร์เอ่ยเสียงเข้ม นิ่งหน้า

“คุณป้ายังกับไม่เคยโดนตำ หัวของเรา เราจะโกนหมดหรือจะไว้ยาว
ไว้สั้นก็ไม่เคยถูกใจท่านนายพลทั้งนั้นแหละ ทำมาเป็นว่าเรา หัวตัวเองนะ
คุณป้า ท่านนายพลชอบตายละ ได้ยินว่าได้รับคำสั่งให้ไปจัดการให้มันเป็น
ปกติมิใช่หรือ” ปวีร์ย้อนเสียงกลั้วหัวเราะ ไม่สนใจว่า ‘ท่านนายพล’ หรือ

บิดาจะรู้สึกละอย่างไร เพราะเรื่องที่ทำให้ท่านนายพลไม่สบอารมณ์ได้เป็นงาน
อดิเรกอย่างหนึ่งที่ตำรวจหนุ่มทำเป็นประจำจนเห็นเป็นเครื่องหย่อนใจไปแล้ว

“คิดอย่างนั้นบาปกรรมนะคุณปิ่น อย่างน้อยท่านก็เป็นพ่อ”

“ต้องเติมว่าเป็นพ่อที่เอาแต่ตนเองเป็นที่ตั้งด้วย” ปวีร์ยกไหล่ไม่สนใจ
กวาดตามองไปรอบร้านแล้วเอ่ยถามขึ้นว่า “ทำไมวันนี้ร้านเงียบๆ ละคุณป๊ะ”

“วันธรรมดาบ่อยๆ ก็เป็นอย่างนี้แหละ ว่าแต่คุณปิ่นมาก็ดีแล้ว มา
ช่วยรับหน้าน้องสาวนายวชิรน้อย เมื่อเช้าเห็นว่าทะเลาะกัน ไม่อยากให้
พี่ชายไปได้”

ปวินท์บอกพร้อมกับวางจานบลูเบอร์รี่ชีสเค้กที่เดินไปหยิบจากในตู้เย็น
มาวางลงตรงหน้าน้องชาย เจ้าตัวทำตาโตมองสลับระหว่างเค้กตรงหน้ากับ
หน้าพี่ชายฝาแฝดแล้วเอ่ยถาม

“ยายลูกหว่าน่ะหรือ”

“อืม เห็นวชิรมันกำลังกลุ้มใจอยู่ว่าทะเลาะกันเมื่อเช้าแล้วผลุนผลัน
ออกจากบ้านไป ลืมกุญแจไว้ วชิรมันเลยเอามาฝากไว้ที่นี่ อีกร้อยนายกับ
เด็กนั้นก็รู้จักกัน ยังไงก็อยู่ช่วยรับหน้ากันก่อนแล้วกัน”

ปวินท์บอกพร้อมกับใช้ผ้าในมือเช็ดตู้เคาน์เตอร์ไปพลาง แกว่งตาขอความ
ช่วยเหลือที่มองน้องชายนั้นทำให้อีกฝ่ายอดเฝ้าขึ้นมาไม่ได้

“ก็คุณป๊ะเล่นติดสินบนกันอย่างนี้จะปฏิเสธได้ไงล่ะ ว่าแต่คุณป๊ะ...
นอกจากเรียนชงกาแฟแล้วยังไปเรียนทำเค้กมาด้วยหรือไงถึงทำบลูเบอร์รี่
ชีสเค้กได้อร่อยจัง”

ปวินท์อมยิ้มเจ้าเล่ห์ มองไปยังจานเค้กในมือน้องชายฝาแฝดแล้วตอบ

“ถ้ามีเวลาไปเรียนที่ตินะสิ อันนี้น่ะมีสาวฯ ซื้อมาฝากเมื่อวานแล้วยัง
ทานไม่หมด นายโชคดีที่มาทาน ไม่อย่างนั้นมันคงจะหมดวันนี้แหละ”

บลูเบอร์รี่ชีสเค้กเป็นของโปรดของเขาและน้องชายมาตั้งแต่เด็กๆ และ
เขารู้ว่าหากมีบลูเบอร์รี่ชีสเค้กสักชิ้น จะขอให้ปวีร์ทำอะไรก็ยอมง่ายไปหมด
และมันก็ยังใช้ได้ผลดีมาจนทุกวันนี้

ปวินท์ลากเก้าอี้มานั่งตรงข้าม มองน้องชายรับประทานขนมที่ตนจัดวางให้อย่างเอร็ดอร่อยราวกับไม่ได้กินมาเป็นชาติ ชายหนุ่มเทกาแฟดำใส่ถ้วยเล็กๆ ยื่นให้ พร้อมกับใส่ครีมเทียมและน้ำตาลให้น้องชายอย่างละชั้น

“ยายลูกหัวทำอะไรอีก” ปวีร์เอ่ยถามเมื่อตักเค้กคำสุดท้ายเข้าปาก

“ทะเลาะกับวาคินไม่ยอมให้ลงไปได้ แต่เราก็เข้าใจนะ เป็นใครก็คงไม่อยากจะให้คนที่ตัวเองรักไปในที่ที่รู้ทั้งรู้ว่าอันตรายอย่างนั้นหรอก” ปวินท์บอกพลางมองคนตรงหน้าที่เหมือนกันราวกับพิมพ์เดียวกันด้วยแววตาภาควุฒิใจยิ่งนัก

“ทำอาชีพนี้มันเลือกได้หรือไม่ว่าจะไปที่ไหนไม่ไปที่ไหน นายสั่งให้ไปไหนก็ต้องไปทั้งนั้นแหละ” น้องชายฝาแฝดสวนกลับทันที

“แต่อย่าลืมว่าตระกูลวาคินเป็นตระกูลครู ก็เพิ่งมีนายวาคินนี่แหละที่แหกคอกมาเป็นตำรวจคนแรก ไม่เหมือนบ้านเรา ถึงจะแหกคอกมาเป็นตำรวจคนแรก แต่ต้นตระกูลก็เป็นทหารกันมาก่อน เรื่องแบบนี้ก็คงชินไปแล้ว”

“จริงๆ มันอยู่ที่ความเข้าใจมากกว่านะคุณแป้ ต้องคิดบ้างว่าคนที่อยู่ในกรุงเทพฯ นะแสนจะสุขสบาย มีห้างฯ ให้เดินเที่ยว มีถนนให้เดินโดยไม่ต้องหวาดกลัวอะไร เทียบกับคนที่นี่ เวลาเดินไปตามถนนหรือนั่งรถไปทำงานยังต้องคอยหวาดระแวงว่าจะตายตอนไหน แล้วถ้าเราแม้แต่เห็นแกตัวคิดว่ามันอันตราย แล้วใครจะช่วยปกป้องพวกเขาละ ในเมื่อเราเลือกที่จะเป็นคนปกป้องคนในชาติแล้ว มีคำสั่งมาเราก็ต้องไป ไม่ว่าตรงนั้นจะอันตรายแค่ไหนก็เหอะ อดีตหน่วยรบพิเศษอย่างคุณแป้ก็คงเข้าใจในจุดนี้กระมัง”

น้อยครั้งนักที่คนไวววยใจร้อนอย่างปวีร์จะพูดอะไรมีเหตุผลอย่างนี้สักครั้ง และเหตุผลนี้ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ปวีร์เลือกจะลงไปทำงานที่สามจังหวัดทางใต้ทันทีที่กรมเปิดรับอาสาสมัครที่จะลงไปช่วยดูแลคนในพื้นที่

“อีกอย่างนะคุณแป้ ครู เด็กนักเรียน ชาวบ้านตาดำๆ ไม่ได้รู้เรื่องราวบาดหมางอะไรก็พลอยโดนลูกหลงไปด้วย ระเบิดกับซุ่มยิงกันรายวัน เรื่องนี้มันต้องใช้เวลาแก้กันอีกนานกว่าจะจบเรื่อง ไม่ใช่อะอะอะไรก็บอกให้แยกดิน

แดนให้เขาไปมันจะได้จบๆ อย่างที่รัฐมนตรีบางคนพูด ไม่รู้เอาสมองส่วนไหนมาคิด ในอดีตประเทศไทยนะถูกตัดแบ่งไปตั้งเท่าไรแล้ว พอมาตอนนี้ยังคิดจะให้แบ่ง ให้ยกดินแดนให้เขาไป ทำไมไม่คิดว่าจะทำอย่างไรให้อยู่ร่วมกันได้อย่างสันติเล่า ไม่ว่าไทยพุทธหรือไทยมุสลิมก็คนด้วยกันทั้งนั้น และทุกคนก็อยู่ใต้ร่มพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วยกันทั้งนั้น...

“แผ่นดินนี้มีคุณกับทุกคน เป็นที่ที่ให้เรากิน ได้ใช้หากิน และมีแผ่นดินให้กลบหน้าเวลาตาย เราเสียอีกเป็นหนี้บุญคุณแผ่นดินนี้ สมควรจะต้องตอบแทนแผ่นดิน ไม่ใช่มานั่งคิดจะแยกแผ่นดินใครแผ่นดินมัน”

น้ำเสียงมุ่งมั่นจริงจังของน้องชายทำให้คนเป็นพ่ออดภูมิใจในตัวและในอาชีพที่น้องชายเลือกทำไม่ได้ และดูเหมือนว่าปวีร์เองก็เป็นคนที่ทำอะไรแล้วมักจะมุ่งไปสู่จุดหมายอย่างที่ตั้งต้องการได้สำเร็จเสียทุกครั้ง

“คุณป้าจะลงไปอีกใช่ไหม”

“ใช่”

คำตอบหนักแน่นดังจากปากตำรวจหนุ่ม และถึงจะไม่ถามคำถามนั้นออกมา แต่พี่ชายฝาแฝดอย่างปวินก็รู้ว่าปวีร์จะตอบแบบนี้

แต่เหตุผลเล็กๆ ที่ปวีร์ต้องลงไปนั้นมีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ นั่นเพราะเหตุผลนั้นมันซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำแห่งความเจ็บปวดที่ได้เห็นลูกน้องตัวดีนั้นล้มไปต่อหน้า ได้ลิ้มรสความทรมานในตอนที่ถูกยิงปางตายคราวก่อน ภาพและเสียงเหล่านั้นยังไม่จางไปจากความทรงจำ ตราบใดที่ยังไม่ลึนลมหายใจ เขาสาบานว่าเขาจะลากคอไอ้พวกไม่หวังดีต่อชาติ ทำร้ายคนไทยมาให้จงได้ เพราะนั่นคือภาระหน้าที่ที่เขาสมควรทำ

“ทำเรื่องขอกลับไปคุมฐานแล้ว อีกอย่างจะได้คอยดูแลไอ้พวกมันด้วยเป็นห่วงมัน”

นี่คือเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ปวีร์ตัดสินใจ เพราะแม้ว่าคินจะมีศักดิ์เป็นรุ่นน้อง แต่ก็สนิทกันราวกับพี่น้องแท้ๆ

“เอาเถอะ อยากจะทำอะไรก็ไม่ว่า แต่ขออย่างเดียว อย่ามาตายต่อหน้า

เราก็แล้วกัน”

พูดออกไปแล้วคนพูดก็ถอนหายใจยาวเหยียด รู้ดีว่าคงไม่สามารถห้ามและไม่คิดจะห้ามน้องชายฝาแฝดของตนด้วย เพราะสายเลือดนักสู้ของพวกเขาเป็นสีเดียวกัน และสิ่งที่ปวีร์คิดก็คือสิ่งที่เขารู้สึก และเขาก็คงตัดสินใจทำอย่างนั้นเช่นกัน หากเขาอยู่ในตำแหน่งเดียวกับน้องชาย

“ว่าแต่คุณเบ๊นี้จะหมกตัวเองไว้ที่ร้านกาเพนี่อีกนานแค่ไหน เมื่อไหร่จะพร้อมออกไปยอมรับความจริงที่ตัวเองไม่ได้ทำเสียที”

สิ่งที่ได้ยินดังให้ปวีร์หันกลับไปมองหน้าคนพูด แต่สิ่งที่แสดงออกบนสีหน้าคือความเรียบเฉยและว่างเปล่า แม้คำพูดจะทำร้ายจิตใจเขาเสียเหลือเกินก็ตาม

“นายไม่ได้ฆ่าเด็กผู้ชายคนนั้นนะคุณเบ๊”

๒

หญิงสาวร่างเล็กที่หากยืนใกล้ๆ คงสูงเพียงแค่บ่าเจ้าของร้านหนุ่มเท่านั้น เธออยู่ในชุดกระโปรงสีดำยาวคลุมเข่า กับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นลายดอกไม้เล็กๆ สอดชายเสื้อเข้าในกระโปรง เดินเหลียวซ้ายแลขวาราวกับมองหาใครสักคนแล้วเปิดประตูเข้ามาในร้าน ก่อนจะตรงมาหยุดยืนที่หน้าเคาน์เตอร์และเพิ่งเห็นว่าคนที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์กำลังมองเธอยิ้มๆ

“เอ่อ...คุณเป้ใช่ไหมคะ” คนเสียงหวานเอ่ยทักตะกุกตะกักเหมือนไม่แน่ใจ

“ครับ แล้วนี่น้องสาวคิดใช่ไหมครับ”

คนหลังเคาน์เตอร์เอ่ยถามพลางเช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนที่ผูกอยู่ที่เอว รอยยิ้มหวานจึงแตะแต้มริมฝีปากแดงระเรื่อ พร้อมกับอาการพยักหน้ารับอย่างยินดี

“สวัสดีค่ะ หวังกลัวว่าจะเป็นคุณป้า”

“สวัสดีครับ” ปวินท์ยิ้มรับรอยยิ้มนั้นด้วยความอบอุ่น “ผมเป้ครับ ไม่ใช่คุณป้าปลอมตัวมาแน่ๆ”

ยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อ ใครบางคนก็แทรกเข้ามาพอดี

“ว่าไยยาลูกหว่า แผลงฤทธิ์อะไรให้พี่ชายเราปวดหัวอีกละคราวนี้”

น้ำเสียงที่คล้ายกันดังมาจากห้องด้านหลังเคาน์เตอร์ แล้วคนร่างสูงใหญ่พอๆ กันกับเจ้าของร้านเดินออกมา อมยิ้มนิดๆ พร้อมกับยกคิ้วล้อเลียน แต่อีกฝ่ายอ้าปากค้าง กว่าที่จะหาเสียงตัวเองเจอก็เปลอถามคำถามแสนเขยออกมาแล้ว

“คุณเป็น มาได้ยังไงนะ”

“โตตร่มลงมามั้ง”

คนถูกถามตอบด้วยน้ำเสียงกวนไม่แพ้สีหน้า แถมยังกอดอกกวาดตามองคนตรงหน้าอย่างพิณิจพิเคราะห์ หรีตาคิดๆ โปกส์ไปยังจุดที่ต้องการแล้วเอ่ยขึ้น “แหม...มาคราวนี้สวยกว่าคราวก่อนตั้งเยอะ ดูมีอะไรต่อมิมะไรน่าจะ...อืม...”

“คุณเป็น ไ้อ้บ้า ไ้อ้ทะเล้ง”

หญิงสาวยกกระเป๋ามาขึ้นปิดดอก ตวาดเสียงลั่น หน้าแดงก่ำ

“ทะเล้งตรงไหน อะไรต่อมิมะไรนี้มันหมายถึงอวบอืด ไม่หอมหัวโตแบบแต่ก่อนต่างหาก” คนพูดยกคิ้วไล่คนตรงหน้าอีกที

“เฮลละ พอได้แล้ว ฟังแล้วปวดหัว”

ปวินท์ห้ามทัพเล็กๆ ก่อนก้าวออกมาจากเคาน์เตอร์ซังกาแฟ ปวีร์เองก็เดินตามพี่ชายออกมาด้วยเช่นกัน แล้วยึดเก้าอี้แถวนั้นทรุดตัวลงนั่ง เอาเท้าขึ้นพาดไว้อย่างสบายอารมณ์ หรีตาค้างหนึ่งมองสาวตรงหน้า

“ว่าไย ตกลงเราไปทำเรื่องอะไรอีก”

“เปล่าสักหน่อย” คนตอบไม่สับสน เสมองคนหน้าเหมือนอีกคนแทน

“รู้หรือเปล่าว่าผู้ร้ายมักตอบด้วยคำว่าเปล่าเสมอ”

“หว่าไม่ใช่ผู้ร้ายนะคุณเป็น แล้วนี่ไหนพี่ตินบอกว่าคุณเป็นไปสอนนักเรียนโตตร่มไย”

“ก็ถ้าไปสอนจะมายืนตรงนี้ได้ไงเล่า ไงจริง” สุดท้ายทำให้เสียอีก

ปวินท์ยืนมองทั้งสองเถียงกันแล้วส่ายหน้าอย่างอดทนระอาใจ ไม่ว่า ยกนี้หรือยกไหนๆ ก็คงไม่มีใครเอาชนะน้องชายฝาแฝดของเขาไปได้ เพราะ รายนี้ปากจัดโดยไม่ต้องเพิ่มพริกป่น ปากคมยิ่งกว่ากรรไกรโรงพยาบาลสาม โรงพยาบาลรวมกัน ลองไม่พอใจขึ้นมალะก็จับไม่ปล่อย นี่เขายังมองไม่เห็น เลยว่าในอนาคตจะมีสาวคนไหนทานทนน้องชายฝาแฝดของเขาจนหลงมาเป็น แฟนได้บ้าง

อ้อ...ไม่ใช่สิ ต้องพูดว่าหลงมาเป็นแฟนแล้วจะอยู่คงทนถาวรจน แต่งงานแต่งงานกันไปนะ จะมีโอกาสได้เห็นไหม ถ้าปากยังติดอาวุธครบอยู่ อย่างนี้

“นี่ครับ กุญแจที่วัดคืนฝากไว้ให้” ปวินท์ยื่นกุญแจบ้านให้หญิงสาว เหมือนจะช่วยยุติสงครามย้อมๆ ระหว่างคนทั้งสอง

“ขอบคุณค่ะ”

“โอ้วคินมันไปทำงาน แทนที่จะทำให้มันสบายใจ กลับไปทำให้มันปวดหัว มันควรไหมเนี่ย” จู่ๆ แผลผู้หนึ่งก็พรวดขึ้นมามาก และคราวนี้วาริตามอง คนพูดทันที

“รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นยังไง ยังจะอยากให้พี่คินไปอีกหรือไง”

“ก็เพราะรู้แหละสิถึงไม่ห้าม เพราะคนที่จะเสียสละไปที่นั่นด้วยตัวเองมัน มีน้อยเสียเหลือเกิน” เจ้าตัวย้อนทันควัน เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สองมือ ประสานกันที่ท้ายทอย ทอดตามองน้องสาวเพื่อนด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “ที่นั่นนะ ไม่มีเปิดท้ายขายของให้เดินเล่นอย่างสบายใจ ไม่มีห้างฯ แอร์เย็นๆ ให้เดิน ขอบปิง หรือถ้าจะขอบปิงก็คงได้แต่กระสุน ลูกปืน และชีวิตเท่านั้นแหละ คน ที่นั่นต่างต้องการคนคอยดูแลป้องกันภัยให้ ผิดกับคนที่นี่ราวกับอยู่กันคน ละโลก แล้วทำไมไม่ยอมเข้าใจบ้างว่าพี่ชายตัวเองเสียสละขนาดไหน แทนที่จะ ให้ไปทำงานด้วยความสบายใจกลับไปชวนทะเลาะชะอย่างนั้น”

“คุณเป็นก็ลงไปเองสิ” คนโดนบ่นกระแทกเสียงไม่พอใจ

คู่สนทนากลับเลิกคิ้วกว่นโทโส ฉีกยิ้มกว้าง พยักหน้ารับ

“เรื่องนั้นนะไม่ต้องห่วงหรอก ไปแน่ๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องมาไล่”

คราวนี้คนแปลกใจกลายเป็นหญิงสาว วาริศาหันกลับไปมองหน้า บวินท์สลับกับปวีร์ และหันไปมองบวินท์อีกก็ได้คำตอบเป็นการพยักหน้า ยืนยันคำพูดว่าเจ้าตัวพุดจริง

“จะไปเมื่อไร” คราวนี้เธอถามเสียงอ่อยลงกว่าเดิม

“ลงไปพรุ่งนี้ เปลี่ยนผลัดให้พวกที่ฐานขึ้นมาพักบ้าง” ปวีร์ตอบ หรีตานิๆ แล้วบอกหญิงสาวด้วยเสียงจริงจัง “ยังไงก็จะพยายามลากไฉ่วินกลับมา ขึ้นมาด้วยกันตอนพักผลัดหน้าแล้วกัน แต่อย่าคาดหวังให้มากเกินไปนัก จำไว้ด้วยว่าข้างหนึ่งยื่นลงไปรอในแดนประหารแล้ว เวลาเกิดอะไรขึ้นจะได้ไม่เสียใจให้มากนัก นายด้วยคุณปะ”

ประโยคสุดท้ายหันกลับไปบอกพี่ชายฝาแฝดที่ยืนฟังอยู่เงียบๆ

ไม่มีใครพูดอะไรอีก นอกเสียจากลมหายใจของคนสามคนที่ตั้งอยู่ใน ความรู้สึกของแต่ละคน จนกระทั่งเสียงกระดิ่งที่หน้าร้านดังขึ้น คนที่หักขึ้น ก่อนกลายเป็นหญิงสาวเพียงคนเดียวตรงนั้น

“ครูลิป ขอโทษนะคะที่ให้รอ หัวล้มไปเลยว่าครูอยู่” วาริศาหันไปขอโทษขอโพยชายหนุ่มที่กำลังเดินเข้ามาในร้าน

แฝดน้องหันกลับมาสบตาแฝดพี่ด้วยแววตาแปลกๆ ซึ่งคนเป็นพี่ก็อ่านแววตานั่นออกเช่นกัน แต่ทำได้เพียงขึงตาห้ามน้องชายไม่ให้ก่อเรื่องเท่านั้น

“ครูลิปคะ นี่คุณเบ๊กับคุณป๊น เป็นเพื่อนสนิทของพี่ชายหัวคะ แล้วนี่ครูลิป สอนคิลปะ เป็นเพื่อนสนิทของหัวา”

“สวัสดีครับ”

บวินท์เอ่ยทักทายพร้อมรอยยิ้มอบอุ่นที่เจ้าตัวมักใช้เสมอ ส่วนปวีร์ หรีตตามองผู้มาใหม่เงียบๆ อย่างจับสังเกตุ

“สวัสดีครับ ผมเพิ่งรู้ว่าร้านบรรยากาศดี๊ๆ อยู่แถวนี้ด้วย”

“ถ้าว่างก็เชิญนะครับ” เจ้าของร้านหนุ่มบอกด้วยมารยาทอันพึงปฏิบัติ

ต่อลูกค้า ก่อนหันไปหาห้องชายที่นั่งเฝ้าอยู่ “คุณเป็นช่วยไปหาอะไรมารับรอง
แขกหน่อยสิ”

“แล้วมันร้านใครกันล่ะ”

“แล้วใครเชิญคุณเป็นมากินฟรี นอนฟรีกันล่ะ ทำงานบ้างไม่ตายหรอก”
ปวิณ์ประชิด

“ทำแค่นี้ไม่ตายหรอก จะเก็บไปตายที่สนามรบอย่างชายชาติตรีเว้ย”

ปวิณ์ไววายด้วยคำพูดแปลกๆ แถมยังจ้องคนที่มาใหม่เขม็ง ยิ้มเยาะ
มุมปากเพียงนิดเดียว ก่อนจะเดินกลับเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ ก้มหน้าก้มตาหา
ของมารับรองแขก ตามด้วยเสียงจานชามกระทบกันไม่เบา

“คุณเป็นไม่ต้องหรอก หวังจะกลับแล้ว”

“ทานกาแฟกับขนมก่อนสิ ผมยังไม่ได้เลี้ยงกาแฟครูหว่าเลย” ปวิณ์ตึง

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณ พอดีครูสิปมีสอนพิเศษตอนเย็นค่ะ”

“ก็ดี ไม่เหนียวและไม่เปลือง” เสียงคนหลังเคาน์เตอร์ดังขึ้นจนเจ้าของ
ร้านต้องหันไปหรีตาปราวอีกครั้ง

“งั้นว่าลานะคะคุณเป้ คุณปิ่น” หญิงสาวยกมือไหว้ชายหนุ่มทั้งสอง
ก่อนเดินนำหน้าเพื่อนหนุ่มออกจากร้านไป

“ให้อย่างมากหกเดือนเลย อย่างน้อยสองเดือน เดียวลายก็โผล่”

“ทำไม่ล่ะ”

ปวิณ์ที่มายืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ถามขึ้น เพราะปวิณ์มัวแต่
มองชายหนุ่มที่เดินตามวาริศาออกไปด้วยสีหน้าครุ่นคิด

“มันใช่ของแท้เสียที่ไหนล่ะ ยายหว่าตาบอด พี่ชายเตือนแล้ว เราบอ
แล้วก็ไม่เชื่อ รันจะคบก็ตามใจ น้ำตาตกในแล้วจะให้ยืมคอมแบตไว้รองรับ
น้ำตา” ปวิณ์บอก “เราจะไปนอนสักหน่อยนะคุณเป้”

พูดจบก็สาวเท้าปึงๆ เดินกลับเข้าไปข้างใน ทิ้งให้คนฟังยืนส่ายหน้า
ด้วยความระอากับนิสัยที่แก้ไม่หายของน้องชาย

“ผมไม่ชอบสายตาของไอ้หมอนั่นเลย”

คำพูดแรกที่หลุดออกจากปากของสิปปภาค หรือครูสิปดั่งขึ้น
วาริศาหันไปมองด้วยความแปลกใจ เพราะไม่เคยได้ยินน้ำเสียงไม่
พอใจของเพื่อนหนุ่มมาก่อน

“ทำไมคะ คุณเป็นหรือคุณแป้”

“คนที่หัวเกรียนๆ นั้นไง” น้ำเสียงบ่งบอกถึงความไม่พอใจคนที่ถูกพูด
ถึงอย่างมาก

“อ้อ นั่นคุณเป็นคะ เขาเป็นตำรวจตระเวนชายแดน นิสัยก็เป็นอย่าง
ที่เห็นนั่นแหละคะ กวนๆ แต่ไม่มีอะไรหรอก”

“ผมไม่ชอบสายตาเขา”

ใช่...เพราะสายตาคู่นั้นจ้องทะลุทะลวงเข้าไปถึงหัวใจส่วนที่เก็บความ
ลับของเขาไว้ และเหมือนผู้ชายคนนั้นจะเข้าไปนั่งไขว่ห้างสบายๆ อยู่กลาง
หัวใจเขาเสียด้วย สายตาและรอยยิ้มของนายตำรวจคนนั้นทำให้อยากจะรีบ
ออกจากร้านนั้นโดยเร็ว หากไม่ติดหญิงสาวร่างบางที่ยืนอยู่ข้างๆ ยังสนใจ
พูดจากับคนในร้านอยู่

“อย่าไปถือสาคุณเป็นเลยคะ แกเป็นอย่างนั้นเอง จริงๆ แล้วไม่มีอะไร
หรอก”

วาริศาบอก ก่อนจะเอ่ยปากขอบคุณเมื่อชายหนุ่มเปิดประตูรถให้เธอ
แล้วก้าวขึ้นรถไป

“หัวรั้วจักพวกเขานานแล้วหรือ” เขาเอ่ยถามหลังจากเข้ามานั่งประจำที่
คนขับ

หญิงสาวครุ่นคิดก่อนตอบ “ก็ตั้งแต่พี่คินเข้าเรียนแล้วมีคุณป้าเป็น
เพื่อนสนิท ก็เลยรู้จักกันมาตั้งแต่นั้น ส่วนคุณแป้...หัวาเพิ่งเคยเจอครั้งสอง
ครั้งเองคะ”

“งั้นหรือ”

“ถ้าครูสิปไม่ชอบ คราวหน้าก็ไม่ต้องมาเป็นเพื่อนหัวาก็ได้คะ หัวา

มาเองได้” หญิงสาวบอกพลางยิ้มสดใส

“มาได้สิ ทำไมจะไม่ได้ ผมยืนรอหัวหน้าน้าร้านก็ได้”

“หัวเกรงใจ”

“เพื่อหัว ผมทนได้อยู่แล้วครับ”

คำพูดหวานหูของชายหนุ่มทำให้วาริศาอมยิ้ม ที่เธอตัดสินใจคบกับ ลิปปภาคก็เพราะความสุภาพนุ่มนวล และการเอาใจใส่ แตกต่างกับใครบางคนที่เธอเฝ้าฝันให้เขาเป็นอย่างนี้สักครั้งหนึ่งก็ยังดี แต่ระหว่างเขากับเธอ...ไม่เคยมีช่วงเวลาดีๆ อย่างนี้เลยสักครั้งเดียว

ปวีร์คือผู้ชายคนนั้น...

คนที่หัวเถื่อนและปากเสียอย่างร้ายกาจ ผิดกับพี่ชายฝาแฝดของเขาราวกับดาวอังคารกับพื้นโลกก็ว่าได้ ขนาดเธอเพิ่งเจอปวีร์เพียงสองครั้ง เธอยังรับรู้ถึงความอบอุ่นอ่อนโยนของเขาได้แทบจะในทันที สมแล้วที่ร้านกาแฟของเขามีแต่ลูกค้าสาว ๆ อย่างที่พี่ชายเคยเล่าให้ฟัง

และนี่เป็นอีกคนที่ทำให้เธอหนักใจไม่น้อย พี่วีน...พี่ชายคนเดียวของเธอเข้ากับปวีร์เป็นปีเป็นขลุ่ย นี่ขนาดไม่ได้เรียนรู้นเดียวกันยังรักกันขนาดนี้ แล้วถ้าได้เรียนรู้นเดียวกันคงไม่ต้องพูดถึง แต่จะห้ามไม่ให้ปวีร์เป็นห่วงเธอก็ทำไม่ได้อีก สถานการณ์ทางภาคใต้ขึ้นเด็กสามขวบยังรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่พี่ชายเธอกลับเลือกไปที่นั่น ที่ที่เขาฆ่าทหารตำรวจเป็นว่าเล่น วางระเบิดกันทุกวัน และเมื่อวานยังออกข่าวที่ว่ามีกรวางระเบิดป่วนเมืองถึงเจ็ดจุด แม้จะไม่มีคนตายแต่ก็มีคนบาดเจ็บกันไม่น้อย แต่จะห้ามเขาทำไม พี่วีนอยู่ร่ำไปว่า

‘เป็นทหารแล้วก็ต้องปกป้องรักษาชาติ อธิปไตยของชาติ ถ้าเราฆ่าแต่หัวตัวเองแล้วจะมาเป็นทหารไปทำไมกัน ไปเป็นอย่างอื่นดีกว่า’

เพียงเท่านั้นเธอก็เถียงไม่ออกแล้ว แต่จะบอกให้ไม่ต้องห่วงเธอก็ทำไม่ได้ แล้วยิ่งห่วงมากขึ้นไปอีกเมื่อได้รู้ว่าคนที่อยู่ในซอกลึกของหัวใจกำลังจะไปที่นั่น ไปอยู่เป็นเพื่อนพี่ชายของเธอ ทั้งๆ ที่เขาเพิ่งสูญเสียลูกน้องและบาดเจ็บกลับมา

เธอจะทนได้ไหม หากคราวนี้ข้ากลับมาพร้อมกับบาดแผลอีกครั้ง
วาริศาถามใจตัวเองขณะนั่งอยู่บนรถที่ลึบปภาค คนรักของเธอเป็น
คนขี้บ

“คุณแป้ ขอมอค่าเย็นค่ะ”

ใครบางคนวิ่งเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ตะโกนสั่งกาแฟ เรียก
ความสนใจของคนที่กำลังยืนคิดพอกกี้รดน้ำกล้วยไม้ที่แขวนอยู่ที่ชายคาให้
หันกลับมามองพลางยิ้มมอบอัน

“ไปไม้ มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“อะ...คุณแป้นะ” เจ้าตัวทำเสียงประหลาดใส่ชายหนุ่มที่เดินยิ้มพรารเข้ามาหา “บอกว่าชื่อไม้ใบๆ ไม้ไซใบไม้สักหน่อย เรียกผิดมาตั้งแต่เด็กจน
ปานนี้ยังจะเรียกผิดอีก” เจ้าตัวทำหน้าองพลางบ่นพึมพำ ก่อนสอดส่าย
สายตาหาใครบางคน

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ในลำคอ จ้องมองเด็กสาวมัธยมชั้นปีที่หกอย่าง
รู้เท่าทัน

“ข่าวใจจริงนะ ใครบอกไปไม้ล่ะว่าคุณแป้นมา”

“เอ๊ะ! คุณแป้ เรียกไปไม้อีกแล้วนะ” คราวนี้เจ้าตัวทำเสียงยั่วแถมที่
คนเรียกจึงหัวเราะ

“ก็คุณแป้ไปไม้มันฟังดูดีกว่าไม้ใบตั้งเยอะ”

“ก็มีคุณแป้เท่านั้นแหละที่เรียกประหลาดอย่างนี้ อ้อ...เจ้าคนต้นคิดนั้น
อีกคน หายไปไหนแล้วล่ะ ไม้ใบอุตสาห์รีบมาจากโรงเรียนกวดวิชาเชียวนะ”

“โน่น ไปนอนอยู่ที่เบลได้ตั้งไม้ตั้งแต่บ่ายแล้วละครับ ไปไม้ไปนั่งที่โต๊ะ
นั้นแล้วกัน เดี่ยวคุณแป้จะอมอค่าเย็นไปสิครับ”

เพียงเท่านั้น เด็กสาวก็รีบวิ่งปรี๊ด ลงบันไดหน้าร้านไปยังเป้าหมาย
ที่ได้ยินทันที

เปลญวนสีม่วงสดมีคนนอนอยู่จริงๆ อย่างที่เจ้าของร้านบอก เขาเป็น

พี่ชายแสนดีที่เธอเฝ้ารอการมาของเขาเสมอ และนี่ถ้าเพื่อนๆ ไมโทร.ไปบอกเธอเมื่อตอนบ่ายว่าเห็นเขามาเธอก็คงไม่รู้

ไม่รู้จากปวินท์ ปวีร์ และปริเยศมาตั้งแต่เธออายุได้ห้าหกขวบ เพราะบ้านอยู่ติดกัน และทั้งสามคนไม่มีน้องสาว พอได้รู้จักกันจึงทำให้เธอกลายเป็นน้องสาวคนพิเศษของสามหนุ่มมาตลอด

ปริเยศกับปวินท์เป็นสุภาพบุรุษใจดีมาตั้งแต่ได้รู้จักกัน ไม่ว่าเธอจะเรียกร้องเอาอะไรก็มักจะได้จากพี่ชายกำมะลอสองคนนี้เสมอ ผิดกับตาคนที่นอนหลับอยู่ดูอยู่ในเปล ถ้าเธอเรียกร้องเอาอะไรจากปวีร์ ปวีร์ก็ให้เหมือนกัน แต่ให้ในสิ่งที่ตรงกันข้าม

ส่วนเรื่องชื่อของเธอ สามหนุ่มนั้นไม่เคยมีใครเรียกให้ถูกต้องเลยสักคน พวกเขาเรียกอย่างที่ยากจะเรียก

ไปไม้ของปวินท์ ไอ้ไม้ของปริเยศ และ...เฮ้อ...นี่ถ้าไม่เห็นแกสีหน้าเหนื่อยๆ กับดวงหน้าที่เคยवलคล้าแดงเหมือนคนอยู่กลางแดดมานานแล้วละก็ เธอก็คงจะผลักเปลแกลังคนนอนหลับให้ตกลงมาเสียเดี๋ยวนี้

“คนนิสัยไม่ดี ไม่ยอมรับโทรศัพท์เรา แถมยังไม่บอกอีกต่างหากว่าจะมา”

ไม่เย็นแยกเขี้ยว ทำหน้าเบ้ไล่คนนอนหลับไม่รู้เรื่อง แถมยังยกกำปั้นหมายจะชกให้เสียอีก

“ซกลงมาเมื่อไหร่เป็นเรื่องแน่ ยายไม้หน้าสาม”

นั่นแหละ ชื่อที่ปวีร์เป็นคนเรียก...ยายไม้หน้าสาม

เสียงหัวเราะดังขึ้น พร้อมๆ กับชายหนุ่มลืมหูลืมตาขึ้นทันทีราวกับไม่ใช่คนที่นอนหลับอยู่อย่างที่เธอเห็นเมื่อกี้ เขาวาดเต้ายาวๆ ลงวางบนพื้นแต่ยังไม่ยอมลุกจากเปล ยกสองมือขึ้นบิดขี้เกียจแล้วอ้าปากหาโดยไม่รักษามารยาทเลยสักนิด แต่ดวงตาคู่ดูยังไม่ละจากใบหน้าของเธอ

“มาทำไมยายไม้หน้าสาม นี่ก็จะมีดอยู่แล้ว ร้านก็กำลังจะปิด”

“มาดูคนนิสัยไม่ดีนะสิ” คนถูกเรียกว่าไม้หน้าสามย้อน

“ใคร...” ปวีร์หันไปมองรอบๆ ก่อนหยุดสายตาก็เด็กสาวตรงหน้า “ไม่เห็นมีใคร มีแต่เด็กผู้หญิงมยยาวล่อยไปล่อยมากวนไปกวนมา คนจะนอนก็ไม่ได้นอน นี่แหละเรียกว่านิสัยไม่ดีของแท้เสียล่ะ”

“ไอ้คุณเป็น!”

เด็กสาวตวาดแหว ชี้หน้าคนตรงหน้าอย่างหมายมาด “ถ้าไม่ติดว่าเธอโตเกินจะกระต๊อบเท่าแล้ว เธอจะกระต๊อบเท่าเราๆ ร้องให้ดังเพื่อให้ปริเยศกับปวินท์หันมาเข้าข้างเธอและเล่นงานคนตรงหน้าให้อ่วมแบบตอนเด็กๆ ไปเลย

ปวีร์ปิดนิ้วเธอออก ยื่นหน้ากวนๆ เข้ามาใกล้ๆ เอ่ยเสียงเยาะ “ไม่กระต๊อบเท่าเธอ แต่เสียใจนะ พี่ปิ่นกับคุณเบ๊คงช่วยเธอไม่ได้หรอกงานนี้”

“ไม่ได้ขอให้คุณช่วยสักหน่อย”

“ให้มันแน่เหอะ เห็นเวลาสู้ไม่ได้ที่ไรก็ทำแบบนั้นทุกที เหอะ! เด็กไม่มีวันโต” ปวีร์แค้นเสียงบ่น พลังลูปศรัทธาที่โล้นเตียนของตน

“เขาโตแล้วนะ” อีกฝ่ายสวนกลับทันที “คุณปิ่นนะเห็นเขาเป็นเด็กอยู่เรื่อย นี้นวันนี้เขาอุตส่าห์รับมาหายังจะมาว่าเขานึก” ไม่ใบทำแก้มป่อง ออกอาการน้อยใจ กระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้

“ถ้าอุตส่าห์ที่หลังก็ไม่ต้อง แล้วนี่โตจนหมาเลียกันไม่ถึงแล้วยังมางอนเป็นเด็กหกขวบไปได้ น่ารักตายละเรานะ”

ปวีร์ว่าแบบไม่เกรงใจตามประสาคนปากเสีย ขยับตัวลุกขึ้นจากเปลบิดเนื้อบิดตัวอีกครั้งแล้วนั่งลงข้างๆ คนหนึ่ง

“ถ้าหวังให้รักก็รอไปเลยนะ” ชายหนุ่มพูดขึ้นล่อยๆ ไม่สนใจเสียงเซอะที่ดังมาจากคนข้างๆ ที่นั่งหันหลังให้

“ทะเลาะอะไรกันอีก เสียกลิ่นไปหมด”

ปวินท์ถือถาดที่มีแก้วมอคค่าเย็นกับกาแฟร้อนและชาหอมกรุ่นเดินมาวางลงตรงหน้าคนทั้งคู่ “ถ้าจะทะเลาะอะไรก็รีบๆ นะไปไม้ พรงี้คุณปิ่นก็จะไปอีกแล้วนะ” คนบอกทรุดตัวลงนั่งอีกฟากหนึ่ง เด็กสาวจึงเหมือนถูกชนขาข้างไปโดยปริยาย

“อะไร คุณเป็นจะลงไปอีกแล้วหรือ” คราวนี้คนงอนหายจนเป็นปลิดทิ้ง หันกลับมาถามด้วยความลื้มตัว

“ก็บอกให้เรียกพี่ป็นไงเล่า” คนตอบทำเสียงไม่พอใจ คำว่าถั่วชาหอม กรุ่นขึ้นจิบ

คนฟังทำตาเหลือกแล้วได้กลับ “ก็เลิกเรียกไม้หน้าสามสิ แล้วจะเรียก”

“ชื่อไม้ใบไม้เห็นจะเพราะตรงไหน”

ทั้งพี่ทั้งน้องมาแนวเดียวกันหมด หรือว่าจริงๆ มันไม่ใช่โรคติดต่อกันที่ บั๊วรี่แพร่ไปที่ปวินท์ แต่อาจเป็นได้ว่าต่อมกวนประสาทของปวินท์อยู่ลึกกว่า บั๊วรี่

“คุณแป้กเหมือนกัน เลิกเรียกไปไม่ได้แล้ว”

“ก็เรียกพี่แป้แทนคุณแป้สิ”

เห็นไหมว่าเธอคิดไม่ผิด เพราะเวลาที่สองฝาแฝดอยู่ด้วยกัน ความ กวนจะไม่ต่างกันสักเท่าไรราวกับบอสโมซิสผ่านอากาศทีเดียว

“ตามใจ จะเรียกอะไรก็ตามใจแล้ว...เฮ้อ” ไม้ใบชี้เกียดต่อปากต่อคำ เพราะกำลังจดจ่ออยู่กับเรื่องที่เพิ่งได้รับรู้ “คุณเป็นจะลงไปใต้ฟรุ้งนี้แล้วหรือ”

“ได้ยินแล้วไม่ใช่หรือไง แล้วจะมาถามซ้ำซากทำไมอีก” บั๊วรี่ย่นพลง เหล่มองพี่ชายที่เป็นอันรู้กันว่าเขาจะเริ่มเกลี้ยงแม่สาวน้อยตรงหน้า

“คุณป็นนะ...ไม้ใบถามดีๆ นะ”

“อ้าว แล้วตอบไม่ดีตรงไหน”

“ไม่เอาละ ไม่เถียงด้วยแล้ว แล้วคุณป็นจะกลับขึ้นมาเมื่อไหร่”

“เมื่อคุณไม้หน้าสามเห็นนะสิครับ”

คุณไม้หน้าสามของบั๊วรี่ก็ดริมผีปาก พยายามระงับอารมณ์อยาก ประทุษร้ายคนตรงหน้าเต็มที่ ส่วนปวินท์ได้แต่นั่งจิบกาแฟมองสองคนตรง หน้าด้วยความสุขใจ

“อ๊ะ...มึงงอน งอนเป็นแล้วแสดงว่าเป็นสาวแล้วสิ แต่ขอบอกก่อนนะ ถ้าโตกว่านี้แล้วไม่สวยเนี่ยไม่ต้องมาขอเลยนะ จ้างให้ก็ไม่แต่งงานด้วยหรอก

นะขอบอก” ปวีร์ยกเรื่องในสมัยที่ไม่ไบบังเด็กขึ้นมาล้อ

ไบบีในตอนสิบขวบเคยขอปวีร์แต่งงาน แต่ปวีร์โวยวายว่าไบบียังเด็ก แถมไม่สวยอีกต่างหาก แต่ถ้าโตขึ้นหุ่นดี สวยเหมือนนางแบบเขาจะรับคำขอแต่งงานของเธอทันที ตั้งแต่นั้นเด็กหญิงไบบีก็พยายามทำสวยอยู่ตลอดเวลาจนเป็นที่ขำขันของพี่ชายกำมะลอทั้งสามคน ไม่เว้นแม้แต่เรื่องอินทรีนอร์ดอย่างการลดความอ้วนในวัยสิบขวบ

ผลที่ได้จากคำพูดนั้นคือการได้รับค้อนวงใหญ่จากเด็กสาวตรงหน้า และน้ำเสียงประชดประชัน

“เหอะ...ตอนนั้นไบบีคิดผิดต่างหากที่ขอคุณปิ่นแต่งงาน คอยดูเหอะเรียนจบเมื่อไหร่จะหาแฟนดีๆ หล่อๆ เท่ๆ ปากไม่เสีย ไม่เถื่อน ไม่ซกมกต่างกับคุณปิ่นให้ดู”

เพียงเท่านั้นปวีร์ก็แทบจะล้าล้นน้ำชาที่กำลังยกขึ้นจิบ ในขณะที่ปวินท์ซึ่งไม่ค่อยจะหัวเราะให้ใครได้เห็นบ่อยนักกลับหัวเราะได้เต็มเสียง และคนพูดเองก็สับัดหน้าหนีไปอีกทางที่ไม่มีหน้าตาแปลกๆ ของปวีร์มองอยู่

“เอาละคุณปิ่น คงแย่หน่อยละนะ ว่าที่เจ้าสาวที่เขาจะมาขออะเขาบอกอย่างนี้แล้ว งานนี้เราช่วยอะไรไม่ได้หรอกนะ” ปวินท์ว่า

“เฮอะ...ยังกะแคร์นักนี้ สาวๆ ที่วิ่งมาหาที่ค่ายสวยกว่ายายไบบีหน้าสามเป็นกอง ดีเสียอีก ไม่ต้องมีภาระ สวยก็ไม่สวย แถมยังอ้วนอีกต่างหาก”

ปวินท์ใช้ขาสะกิดขาปวีร์เมื่อเห็นว่าปากของน้องชายจะทำให้ใครบางคนเสียใจ แต่ก็ไม่ทันเมื่อเด็กสาวหันกลับมาบอกด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอว่า

“คุณป๊ะ ไบบีกลับไปก่อนนะ”

ไบบีคว่ำกระเป๋านักเรียนและไบบีบ่ยม่วงออกไปจากร้านทันที ปวินท์ถอนหายใจยาวแล้วหันมาจ้องหน้าน้องชายฝาแฝดจึงเห็นได้ชัดว่าจ๋อยลงถนัดตา

“ปากกับใจหัดให้มันตรงกันเสียบ้างนะคุณปิ่น รู้อยู่แล้วว่าล้อเรื่องอะไร ยายไบบีก็ไม่เสียใจเท่าเรื่องความอ้วนนี่แหละ”

“ก็ไม่เห็นมีอะไร” ปวีร์ยกไหล่ทำท่าไม่สนใจ แต่จริงๆ หัวใจมันคันยิบๆ พิกลเมื่อเห็นเด็กสาวน้ำตาคลอ

“ให้มันจริงเถอะ แล้วยังลูกหว้าอีกคน รู้บ้างหรือเปล่าว่าเขาแอบชอบคุณเป็นอยุ่่นะ”

คำถามนี้เรียกให้ตำรวจหนุ่มหันมามองพี่ชายฝาแฝดอย่างแปลกใจ ก่อนถามด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีวีแววล้อเล่นอย่างเคย

“คุณแป้รู้ได้ยังไง เจอกันไม่กี่ครั้ง”

“สายตาไง” ปวินที่ย้อนทันที “จะโกหกอะไรก็โกหกได้ แต่สายตาที่คนเราใช้มองดูกันโกหกไม่ได้หรอก เด็กคนนั้นเขาก็คอบคุณเป็นไม่น้อย คุณเป็นไม่รู้หรือไง”

“รู้ก็ดี ไม่รู้ก็ดีคุณแป้ เราไม่ชอบทำให้ใครเสียใจ และก็ไม่นอยากให้ใครมาคาดหวังอะไรกับเรา จะว่าไปยายลูกหว้าเป็นผู้หญิงที่เหมาะสมกับผู้ชายดีๆ ปกติๆ อย่างคุณแป้ ไม่ใช่ผู้ชายท่ามๆ เก๋อ่นๆ อย่างเรา คุณแป้ก็รู้ไม่ใช่หรือ เราเป็นเรา ถ้าจะเปลี่ยนเราต่อให้เอาทองเท่าภูเขามาตั้งตรงหน้าเราก็ไม่มีวันเปลี่ยน ถ้าเราชอบเราก็บอกว่าชอบ ไม่มากก็ไว้หรอ ก แต่กับลูกหว้ามันไม่ใช่ และเราก็ไม่ชอบด้วย”

“อะไร จู๋ๆ มาโยนกลองกันแบบนี้” ปวินที่ถามด้วยความตกใจ

“เปล่า เราไม่ได้โยนกลองหรือโยนอะไรให้คุณแป้นะ ก็แค่เปรียบเทียบให้ฟัง เราเคยคุยเรื่องนี้กับวคินมันแล้ว วคินมันก็รู้ว่าเราไม่ได้คิดอะไรกับน้องมัน”

“แล้วทำไมครูลิป...”

“คุณแป้จะถามว่าทำไมเธอถึงหันไปคบครูลิปนะหรือ เหตุผลง่ายนิดเดียว เพราะครูลิปเป็นผู้ชายในฝัน เป็นสุภาพบุรุษ เข้าอกเข้าใจเธอ อ่อนหวาน และที่สำคัญ...เขาราวกับเธอเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตเขาอะสิ และถ้าไอ้ครูลิปเป็นแมนอย่างที่คุณแป้เป็น เราก็คงไม่หว่านหรอ ก แต่มันไม่ใช่ เราเคยเจอผู้ชายคนไหนในคลับ ที่จำได้แม่นก็เพราะว่าไอ้ครูลิปมันกำลังนัวเนี่ยอยู่กับ

ผู้ชายอีกคนหนึ่ง เราถึงแน่ใจว่ามันไม่แมนแน่ๆ ที่มันคบลูกหว่าเพื่อปิดบังสังคมก็เท่านั้น” ปวีร์ยกไหล่เบาๆ ตามนิสัย

“นายบอกราคินหรือยัง”

“บอกแล้ว วคินก็บอกลูกหว่าแล้ว แต่เขาไม่เชื่อ ก็คงต้องปล่อยไปก่อน ของอย่างนั้นมันต้องเจอกับตัวถึงจะรู้ และเมื่อถึงเวลานั้นเรากลับว่ายายลูกหว่า จะหันไปหาใครไม่ได้ เพราะทั้งเราทั้งวคินต่างอยู่แนวหน้ากันทั้งนั้น คุณแป้ก็ช่วยดูๆ ให้น้อยแล้วกัน” ปวีร์ทำท่าจะลุกไป แต่ปวินท์ซึ่งพูดขึ้นมาเสียก่อน

“แล้วเรื่องไม่ไยละ”

ปวีร์ซุกมือลงในกระเป๋ากางเกง เงยหน้าขึ้นมองห้องฟ้าที่ใกล้จะมีดเต็มที ถอนหายใจออกมายาวเหยียด

“ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติเถอะคุณแป้ ฟรุ้งนี้เราก็จะไปในที่ที่ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาหรือเปล่า เราไม่อยากให้ใครมาคาดหวังอะไร เราเพียงแต่อยากทำวันนี้ให้ดีที่สุดเท่านั้น...” ปวีร์หันกลับมามองคู่สนทนา “คุณแป้เองก็เหมือนกัน อย่าทำอะไรให้ตัวเองเสียใจอีกเลย”

ปวีร์เดินจากไปแล้ว ทั้งปวินท์ไว้กับคำพูดสุดท้าย คำพูดที่สายเกินไปเสียแล้ว

เหลือเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะหยุดความเสียใจได้

นั่นก็คือลุกขึ้นเผชิญกับความจริงเสียที

๓

ปวีร์ลงไปทางใต้ได้ไม่กี่วัน ชาวเรือคาร์บอนบีที่ผู้ก่อการร้ายวางไว้หน้าร้านขายของชำที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงก็ดังระเบิด กลายเป็นชาวหน้าหนึ่งบนหน้าหนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับ

ปวินท์กวาดตามองหารายชื่อที่เขากำลังภวนาให้ไม่มีปรากฏอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ ก่อนถอนหายใจยาวออกมาอย่างโล่งอก เพราะหลังจากดูข่าวด่วนทางโทรทัศน์ ชายหนุ่มก็พยายามโทรศัพท์ติดต่อน้องชายฝาแฝดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมีเพียงสัญญาณเรียกแต่ไม่มีการตอบรับจากอีกฝ่ายจนปวินท์ร้อนใจ รวมถึงพี่ชายคนโตอย่างปริเยศที่แะมาหาที่ร้านเมื่อตอนเย็น เพราะไม่สามารถติดต่อน้องชายคนเล็กได้เช่นเดียวกัน

“คุณป๋น”

เสียงใสๆ ของไม้โปดังขึ้นเบื้องหลัง ตอนที่ปริเยศกับปวินท์กำลังคุยหน้าเคาน์เตอร์ในร้าน

“ไม้โปเห็นข่าวแล้วโทร. ติดต่อคุณป๋นไม่ได้เลย คุณป๋นกับคุณเป้ได้ข่าวคุณป๋นบ้างไหม”

น้ำเสียงร่อนน้อร่อนใจบวกกับสีหน้าของเด็กสาวที่ปวินท์เห็น ไม่ต่างไปจากสีหน้าของพี่ชายคนโตในตอนที่ได้เดินเข้ามาในร้านเลยสักนิด

“พี่ก็มาหาคุณแป้เรื่องคุณเป็นเหมือนกัน เราละไ้อ้ไม้”

“ไ้อ้ไม้อีกแล้ว เออ...เอาเหอะ ตอนนีไ้อ้ไม้หรือไปไม้ก็ไม่สำคัญแล้ว ว่าแต่มีใครได้ข่าวคุณเป็นบ้างไหม ว่าไ้อ้คุณแป้” ไม้โบ๊ทหันไปมองความหวังสุดท้ายที่ยืนทำหน้าที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“คุณแป้ก็ติดต่อกับคุณแป้ไม่ได้เหมือนกัน แต่เช็กทางหนังสือพิมพ์กับอินเทอร์เน็ตแล้วว่าไม่มีรายชื่อคุณแป้ในรายชื่อผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต”

“ไม้โบ๊ท..ไปเท่าไร คุณแป้ก็ไม่รับสาย” เจ้าตัวบอกเสียงร่อนรน

“ก็เหมือนกันทุกคนนั่นแหละ” ปรีเยศบอก

“ผมว่าคุณแป้นคงกำลังยุ่งๆ ละพี้น” ปวินท์หันไปบอกพี่ชายคนโต ซึ่งวันนี้อยู่ในชุดที่ไม่เ็นัยบต่างจากที่เคย เพราะปกติปรีเยศเป็นหนุ่มคนเดียวที่แต่งตัวได้เ็นัยบ สะอาดที่สุดในบรรดาสามพี่น้อง และมีเยื่อส้อมกับเป็นทนายชื่อดัง ส่วนคนที่ซกมกได้เ็นัยมากที่สุดในบรรดาสามพี่น้องคงไม่พ้นปวีร์ คนที่ตกเป็นหัวข้อสนทนานี้เอง

เสียงกระดิ่งหน้าร้านดังขึ้น ตามด้วยหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาในร้าน ซึ่งมีสีหน้าร่อนรนไม่แพ้กับไม้โบ๊

“วันนี้มันวันอะไรกันนี่” ปวินท์พึมพำคนเดียว แล้วส่งยิ้มบางๆ ให้หญิงสาวที่กำลังเข้ามาด้วยความรีบร้อน

“สวัสดีค่ะคุณแป้” หญิงสาวที่เข้ามาใหม่ยกมือไหว้ชายหนุ่มเจ้าของร้านอย่างอ่อนหวาน ผิดกับสีหน้าลึกลับ

“สวัสดีครับ”

“คือว่าคุณแป้ติดต่อกับคุณแป้นได้ไหมคะ”

คำถามของหญิงสาวทำให้ปวินท์หันไปสบตาปรีเยศอย่างไม่ได้ตั้งใจ ก่อนจะมองหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง

“คือ...หว่าติดต่อกับคุณแป้นไม่ได้เลยคะ”

“ทางนี้ก็เหมือนกันนั่นแหละครับ”

ปรีเยศเป็นคนตอบแทน ปวินท์จึงแนะนำสั้นๆ ว่า

“นี่พี่ปิ่น พี่ชายคนโตของผมกับคุณปิ่นครับ”

“สวัสดีค่ะคุณปิ่น” เธอยกมือไหว้ชายหนุ่มอีกคน

“แล้วนั้นยายไปไม้้ อดีตเจ้าสาวของคุณปิ่น” ปวินท์หันไปแนะนำเด็กสาวอีกคน ที่พอได้ยินปวินท์แนะนำแบบนี้จึงส่งเสียงแหวกขึ้นมาทันที

“ไม้้ใบคะ ไม้้ใช่ใบไม้้ อย่าไปฟังคุณปิ่นเลยคะ” หันไปบอกหญิงสาวอีกคน ก่อนหันไปเล่นงานคนแนะนำ “แล้วไม้้ใบก็ไม้้ใช่อดีตเจ้าสาวสักหน่อย แต่เป็นว่าที่เจ้าสาวต่างหากละ คนกำลังเครียดๆ เรื่องคุณปิ่นอยู่ยังมาเล่นอยู่ได้ คุณปิ่นนี่” เธอดุเสียงเซียว ทำท่าราวกับคุณครูสอนนักเรียน

ปรีเยศยืนมองพลงอึม

“อ้าว...แนะนำผิดหรือเนีย ไหนว่าไม้้เป็นเจ้าสาวให้คุณปิ่นแล้วไง เรียนจบแล้วจะหาหนุ่มเท่าๆ ไม้้ซกมก ไม้้เถื่อน นิสัยดีๆ ไม้้ใช่หรือ คุณปิ่นก็นึกว่าไปไม้้สละสิทธิ์แล้วสิ” ปวินท์ย้อนถามทันทีแถมหันไปยกคิ้วให้พี่ชายที่ยืนมองอยู่

“ไม้มีทาง ไม้มีใบิตตราจองคุณปิ่นมาตั้งนานแล้ว ไม้มีทางปล่อยไปให้คนอื่นหรือ” เจ้าตัวเซิดหน้าประกาศความเป็นเจ้าของ

ปวินท์เพ้อผุเหลือบมองไปยังคุณครูสาวที่หน้าซีดลงทันทีที่ได้ยินไม้้ใบพูดแจ้วๆ ประกาศตัวว่าเป็นเจ้าของปวีร์ โดยไม่รู้เลยว่าหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงนั้นอีกคนหนึ่งเคยหวังไว้ว่าจะไปยืนตรงจุดนั้นเหมือนกัน

โชคคิที่ปรีเยศคว้ากระบี่เอกสารและเสื้อสูทที่วางไว้ขึ้นมา แล้วเอ่ยให้ได้ยินกันทั่ว

“เออละๆ ในเมื่อยังไม้มีใครได้ข่าวนายปิ่น พี่ก็จะกลับไปทำงานต่อแล้ว เป้ได้ข่าวปิ่นแล้วโธร. บอกพี่ด่วนเลยนะ อ้อ...เราก็เหมือนกันโอ้ไม้้ ไม้ต้องคิดอะไรให้มันมากนัก เลือปิ่นนะตายยาก หนั่งเหนียว ยังไงก็ต้องกลับมาให้เราขอแต่งงานจนได้นั่นแหละ”

ปรีเยศไม่วายหยอกไม้้ใบอีกจนได้ คนโดนหยอกจึงค้อนตาคว่าใส่คน

หยอกที่หัวเราะเบาๆ อย่างถูกใจก่อนจะเปิดประตูเดินออกจากบ้านไป

“พออยู่ด้วยกันก็ไม่ว้ายรมไม่ไบจนได้” เจ้าตัวบนเบาๆ

“ผมว่าสองคนนั้นคงไม่เป็นอะไรหรอกครับ เพราะเช็กจากหนังสือพิมพ์ กับอินเทอร์เน็ตแล้ว ไม่มีรายชื่อสองคนนั้นในรายชื่อผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต”

ปวินท์บอกวาริศาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน รู้สึกแปลกๆ ที่เห็นหญิงสาว ไม่สบายใจ แต่นั่นอาจเป็นเพราะความสงสารก็ได้ เหมือนคนหัวอกเดียวกัน เพราะอย่างน้อยพี่ชายของเธอก็ไปอยู่ในที่ที่น้องชายของเขาทำงานอยู่เช่นกัน

“หัวตกใจเลยไม่ได้คิดจะเช็กอะไรทั้งนั้น ได้แต่โทร. ติดต่อพี่วีน พอไม่ติดก็โทร. หาคุณปิ่น พอติดต่อไม่ได้ทั้งคู่เลยตรงดิ่งมาหาคุณป๊อเลยล่ะ”

“ผมว่าครูลูกหัวมานั่งใจเย็นๆ ดื่มน้ำช็อกโกแลตเย็นหน่อยจะดีกว่า นะครับ เขาว่าช็อกโกแลตช่วยให้คนอารมณ์ดี สดชื่นขึ้น นั่งก่อนครับ”

ปวินท์บอกพลางยืมบอปูนอ่อนโยน ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่วาริศารู้สึกว่า เธอชอบที่จะได้เห็นมัน เพราะมันทำให้คนที่เสียขวัญอย่างเธอรู้สึกดีขึ้นอย่าง บอกไม่ถูก และหากเปลี่ยนกันได้ เธออยากให้ปวีร์ยิ้มด้วยรอยยิ้มบอปูนและ อ่อนโยนแบบนั้นบ้าง แต่มันไม่มีวันเป็นไปได้ ปวีร์ไม่มีทางยืมบอปูนโยนและ ทำตัวบอปูนได้แบบพี่ชายฝาแฝดของเขาแน่ๆ

“แหมๆ คุณป๊อสิไม่ไบไปเลยนะ ไม่ไบก็ต้องการช็อกโกแลตเย็น เหมือนกัน”

“เรานะหรือต้องการช็อกโกแลต คุณป๊ออย่างไบไม่คงต้องดื่มนะอะไรที่ มันแรงๆ ลึกหน่อย อย่างเอสเพรสโซ่คงจะดีกว่านะ อย่างไบไม่นะช็อกโกแลต ลึกส์ถ้วยก็คงไม่สดชื่นไปกว่านี้แล้วละ เห็นชัดๆ ว่าติดนิลัยคุณปิ่นมาจนกู๊ ไม่กลับแล้ว”

“คุณป๊อ!” ไม่ไบค้อนพร้อมกับขึ้นเสียงสูง “เอาอีกแล้วนะ วันนี้กัดไม่ไบ อยู่เรื่อยเชียว เตี่ยวคุณปิ่นกลับมาไม่ไบจะฟ้อง จะฟ้องคุณปิ่นด้วย” เจ้าตัว บอกงอนๆ แต่คนฟังกลับหัวเราะชอบใจ

“ครับ คุณป๊อกลัวแล้วจ้ะ เตี่ยวจะชงช็อกโกแลตเย็นให้ ไบโน่นเลย

ไปนั่งคุยกับคุณครูลูกหว่าเลยนะ จะว่าไปครูลูกหว่าเป็นคนครู ไหนคุณครู ลูกหว่าลองช่วยให้เด็กใจร้อนอย่างไบไม่เย็นลงสักหน่อยได้ไหมครับ เคี้ยว รานผมจะไหม้เพราะแรงโมโหของไบไม่ใช่ก่อน”

ไบไม่ทำท่าจะหันไปแหงไล่คนพูดอีก แต่ปวินที่รีบจุปาก แล้วชี้ให้เธอ ตามวริศาไปนั่งที่โต๊ะแทน เด็กสาวจึงได้แต่กระพือกระพือตเดินลงสันเสียง ดังไปยังโต๊ะที่ครูสาวนั่งอยู่ ก่อนกระแทกตัวนั่งหน้าลงบนเก้าอี้ตัวตรงข้าม

“นึกว่าคุณเป็นไบอยู่ไบจะไม่จะสบายหูแล้วเชียวนะ ที่ไหนได้ คุณแป้กกับ คุณเป็นนี่เป็นฝาแฝดที่ไม่ได้แตกต่างกันเลย” เจ้าตัวบนนิ่งมำ

วริศาเงยหน้ามองเด็กสาวตรงหน้าอย่างจริงจัง นี่นะหรือผู้หญิงอีกคนที่หลงรักปวีร์ เด็กสาวหน้าหวาน จมูกโด่ง ริมฝีปากเป็นสีชมพูตามธรรมชาติ ผมตัดสั้นในชุดนักเรียนมัธยมปลายปีสุดท้าย กิริยาท่าทางนั้นต่างจากหน้าตา ลิบลับ

“ไบห่วงคุณเป็นมากหรือคะ” วริศาเอ่ยถามเด็กสาวตรงหน้า ซึ่ง คำตอบมาพร้อมกับอาการพยักหน้าและพูดรวีเร็ว

“ห่วงสิ ไบไบห่วงคุณเป็นยิ่งกว่าใคร”

เจ้าตัวหยิบมือถือซึ่งไม่สามารถโทร. ติดต่อคนในพื้นที่เสี่ยงภัยของ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ขึ้นมามอง บนหน้าจอโทรศัพท์มีภาพของปวีร์ ผู้ชายคนเดียวที่ไบรัก ยืนทำหน้าบึ้งจ้องเธออยู่

วริศาเองก็เป็นผู้หญิง และผู้หญิงแบบเธอก็มองออกว่าแม่คนตรงหน้า จะเป็นแค่เด็กที่ยังไม่โตเป็นสาวเต็มตัว แต่อีกฝ่ายก็รักปวีร์อย่างที่ประกาศ ปาวๆ แนนอน รัก...เหมือนที่เธอเคยรัก เคยอยากให้เขาโยนเธอบ้าง แต่ที่ ปวีร์ให้เธอได้คือฐานะน้องสาวของเพื่อนเท่านั้น

“คุณเป็นคงไม่เป็นไรหรอก” ทั้งๆ ที่เธอเองก็กังวลเรื่องพี่ชายไม่น้อย ไปกว่าที่เด็กสาวห่วงปวีร์ แต่ก็อดปลอบใจเด็กสาวไม่ได้

“พี่ชายของคุณครูก็คงไม่เป็นไรหรอกค่ะ คนดีๆ นะ พระคุ้มครอง ทุกคน” ไบไบเองก็ปลอบหญิงสาวกลับเช่นกัน ดวงตาคู่สวยมองสบคู่สนทนา

ด้วยความหวังเช่นเดียวกับคำพูดที่เปล่งออกมา พร้อมกับยิ้มจนตาบิยตามแบบของเธอ

ปวิณที่วางถาดลงตรงหน้า แล้วขยี้หัวเด็กสาวอย่างเอ็นดู

“เราเนาะแก่แดดแก่ลม แกมยังเปรี้ยวจนเซ็ดฟันอย่างนี้ จ้างให้คุณเป็นก็ไม่มีทางรับเป็นแฟนหรอก”

ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของร้านทรุดกายลงนั่งไขว่ห้างสบายๆ แต่คนโดนว่าทำปากเบ้แล้วได้กลับ

“ยังงี้ก็ต้องเป็นให้ได้ คอยดูเหอะ ถึงวันนั้นแล้วคุณเบ้จะขำไม่ออก” เจ้าตัวบอกอย่างมั่นใจสุดฤทธิ์

“ผมโทร. ไปเช็คข่าวกับเพื่อนแล้วนะ สองหนุ่มนั้นสบายดี แคได้แผลมาคนละเล็กละน้อย”

ปวิณที่ไม่สนใจคำต่อล้อต่อเถียงของไม้ใบ เขาหันกลับมาบอกหญิงสาวอีกคนเพราะรู้ว่าเธอยังคงกังวลอยู่ และข่าวที่เขาได้มานี้คงทำให้ทั้งวาริดาและแม่เด็กจอมเขี้ยวแก่นเขี้ยวซาลตติกริความห่วงลงได้บ้าง

และไม่ผิดจากที่คิด เมื่อชายหนุ่มได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกดังขึ้นพร้อมกันจากสองสาว ปวิณที่ยิ้มในตา ขณะที่ยังครุ่นคิดถึงคำเตือนเสียงเคียดของเพื่อนที่บอกผ่านโทรศัพท์มาว่า

‘ยังไม่มีใครโทร. บอกนายใช่ไหมเบ้...คดีของเด็กที่จมน้ำตายนั้นนะ’

‘ทำไม’

‘นายไม่ได้ทำให้เด็กนั้นตายเพราะความประมาทหรอกนะ แต่เด็กนั้นโดนฆาตกรรมต่างหาก’

‘เฮ้ย!’

‘ไม่ต้องเฮ้ยหรอก ตอนนี้พวกพิสูจน์หลักฐานกำลังเข้าไปตรวจพื้นที่โดยรวม ขอดูหลักฐานเก่าๆ ที่ยังอยู่พร้อมกับหลักฐานใหม่ๆ ด้วย’

‘นั่นเรื่องอะไรอีก ถึงตอนนั้นหมอจะบอกว่าเด็กตายเพราะช็อกน้ำก็เถอะ แต่เรารู้ว่าเป็นเพราะเราประมาท’

‘ไอ้เวอร์ตเลเป้ เมื่อไรจะเลิกโทษตัวเองสักที แล้วไอ้หนุ่มนั้นก็ไม่ได้ตายเพราะนาย มันก็แค่ช่วยที่เกิดอาการออกซิเจนเป็นพิษก็เท่านั้น จำใส่สมองเสียบ้างไอ้เวอร์’ เสียงจากปลายสายดังตอบมาพร้อมกับเสียงสกดตาเป็นชุด

‘แต่ฉันก็ผิดที่ไม่ดูแลให้ดี วางใจว่ามันเป็นเด็กที่ผ่านการสอบมาแล้ว’

‘พูดกันไปก็พ่ายเรือในอ่าง อยากจะโทษตัวเองอย่างนั้นก็ตามใจ แต่อีกสักพักหกรอกคงมีตำรวจเข้าไปคุยกับนาย’

‘แต่...เดี๋ยวก่อน ทำไมคดีนี้มันถึงถูกยกขึ้นมาใหม่อีก’

‘ถามขึ้นมาก็ดีแล้ว ก็เพราะไม่รู้ใครเลือกอุทริเอาไอ้ถังออกซิเจนถึงนั้นออกมาจากห้องเก็บของนะลิ แต่คราวนี้ไม่ถึงตายเพราะไอ้หาญมันดันผิดสังเกตเลยช่วยไว้ทัน’

‘แต่ไอ้อุปกรณ์ชุดนี้มันถูกเก็บไปแล้วไม่ใช่หรือไง’ ปวินท์แทบจะจำน้ำเสียงที่ถามเพื่อนไปไม่ได้เสียด้วยซ้ำเมื่อได้ยินคำตอบ

‘มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีใครอุทริเปิดห้องเก็บของแล้วเอามันออกมาพร้อมกับอุปกรณ์ปัจจุบันนะลิ แล้วไอ้หอกตัวนั้นมันก็เป็นครุที่ย้ายเข้ามาใหม่ และยังไม่ถามใครว่าทำไมถึงเอาไอ้อุปกรณ์นั้นไปเก็บไว้ในห้องที่มีแต่ของที่ไม่ได้ใช้ เอ็งก็รู้แหละว่าพอมีเรื่องนี้เกิดขึ้นก็ไม่มีใครอยากจะใช้ถังออกซิเจนถึงนั้นหรอก แล้วที่สำคัญแกเอะใจอะไรบ้างหรือเปล่าไอ้เป้’

‘อะไร’

‘ไอ้ถังออกซิเจนถึงนั้นที่เอ็งว่าเอ็งสมควรจะเป็นคนใช้ ออกซิเจนในถังมันผิดปกติ’

‘ยังงั้น’ เขาจำเสียงตัวเองแทบไม่ได้เมื่อเอ่ยปากถามออกไปอย่างนั้น

‘มันเป็นออกซิเจนเพียวๆ 100% นะลิโว้ย ซึ่งนั้นก็หมายความว่ามีคนจงใจที่จะใช้มันกับนาย แต่ไอ้เด็กนั้นมารับเคราะห์แทนนาย เพราะฉะนั้นรู้ไว้เลยว่าหวัทบาลนายมีคนคอยส่องอยู่ และยิ่งตอนนี้นี่คดีถูกรื้อ ไอ้คนคนนั้นมันต้องเคลื่อนไหวอีกแน่ ระวังตัวแล้วกันเป้ เพราะมันต้องเป็นคนที่อยู่ใกล้ตัวเรานี้แหละ’

คำเตือนของภานุ เพื่อนทหารเรือที่มีงานอดิเรกเป็นครูสอนดำน้ำด้วยกัน บ่งบอกความเครียดและจริงจังจนปวินท์แทบไม่อยากจะเชื่อว่ามีคนจริงจะฆ่าเขาแล้วเด็กคนนั้นมารับเคราะห์แทน ทั้งๆ ที่เขาเชื่อมาตลอดว่าเด็กนั้นตายเพราะความประมาทของเขาเอง กลับกลายเป็นว่าความตายนั้นถูกจัดฉากขึ้นเพื่อเขาโดยเฉพาะ

ใครกันที่คิดจะฆ่าเขา เขายังคิดไม่ออกเลย และถ้าจะหาเหตุจูงใจนั้น สิ่งแรกที่ปวินท์บอกตัวเองก็คือ เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใด เพราะในระหว่างที่เขาทำหน้าที่ในหน่วยปฏิบัติการพิเศษนั้น ไม่รู้ว่ไปขัดแย้งขัดขาใคร หรือถ้าทำให้ใครตาย นั่นก็เป็นเพราะหน้าที่ที่รับผิดชอบอยู่เท่านั้น

และเหตุที่เขาต้องถอนตัวออกจากชุดปฏิบัติการพิเศษทางทะเลมาเปิดร้านกาแฟซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่สันทัด ไม่เกี่ยวกับอาชีพเดิมราวกับโลกและดาวอังคาร นั่นเป็นเพราะภาพของเด็กที่ตายตามมาหลอกหลอนจนเขาไม่สามารถดำเนินได้อีก

แต่ถึงจะเปลี่ยนอาชีพที่พลิกตลบกันราวฟ้ากับดินอย่างนี้ ภาพความตายนั้นก็ไม่เคยหายไป

ที่สำคัญ เมื่อเรื่องราวเปิดเผยออกมาถึงขนาดนี้ สิ่งที่สว่างวาบขึ้นมาในความทรงจำก็คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อน ที่เขาเกือบถูกรถชนตรงหน้าร้านกาแฟนี่เอง!

ทุกสิ่งเชื่อมโยงเข้าหากันเป็นวงกลม ตอนแรกเขาเข้าใจว่านั่นคืออุบัติเหตุ แต่มาถึงตอนนี้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นคือความต้องการของใครบางคนที่ยากให้เขาตาย แต่ไม่สำเร็จ เพราะเขายังดวงแข็งเหมือนเมื่อสองปีก่อน และเขาต้องหาตัวคนที่ทำเรื่องนี้ให้ได้...ปวินท์บอกตัวเอง

“คุณแป้...คุณแป้”

เสียงที่ตั้งอยู่ปลายหูและแรงเขย่าของคนข้างๆ ดึงให้ปวินท์หลุดจากภวังค์

“คิดอะไรอีก ไม่ใ้เบเรียกตั้งหลายครั้งแล้ว ไม่ใ้เบจะกลับก่อนนะ พ่อ
โทร. มาตามบอกว่ามีเพื่อนไปรอที่บ้าน คุณใ้คุยกับคุณครูไปก่อนแล้วกัน”

ไม่ใ้เบรวดเร็วปราดเปรียว เพราะยังไม่มีใครเอ่ยปากเจ้าตัวก็คว่ำเบ
ยกมือใ้หัวรอบทิศแบบนักมวยแล้วเดินออกไปทันที

ปวินท์หันไปสบตากับหญิงสาวอีกคนแล้วยิ้มในตา และนั่นทำให้คน
ที่นั่งอยู่อดยิ้มตอบกลับมาไม่ได้

“เป็นอย่างนี้ประจำ” ปวินท์บ่นเบาๆ สบตาคนตรงหน้าแล้วเอ่ยถาม
ด้วยความหวังใ้ที่เกิดจากคำฝากฝังของเพื่อนน้องชาย “มีคนมารับคุณครู
ลูกหว่าหรือเปล่าครับ”

หญิงสาวเลิกคิ้วเป็นเชิงแปลกใจ ก่อนนมยืมแล้วส่ายหน้าพร้อมคำตอบ
“วันนี้ไม่มีคะ ครูสิปติดธุระ”

วาริตาเห็นคิ้วของชายหนุ่มตรงหน้าเลิกขึ้น และแววตาของเขาแปลกไป
นิดเดียว ก่อนที่จะจางหายไปอย่างรวดเร็ว แล้วมีรอยยิ้มเข้ามาแทนที่

“งั้นเดี๋ยวผมไปส่งคุณครูลูกหว่าเองแล้วกัน แต่รอผมปิดร้านสักครึ่ง
ชั่วโมงนะ”

“ไม่ต้องหรรอกะคุณใ้ หว่ากลับเองได้”

เธอรีบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว แต่ปวินท์ตอบรับคำปฏิเสธนั้นด้วยรอยยิ้ม
ที่กระตุกหัวใจเธอ พร้อมกับคำตอบที่เธอไม่มีทางปฏิเสธได้

“ผมจะไปส่ง”

แล้วเขาก็ลุกไปจากโต๊ะทันที โดยที่วาริตาไม่รู้เลยว่ากระเป๋าคือของเธอ
ไปอยู่ในมือเขาตั้งแต่ตอนไหน และนั่นเป็นเหตุผลที่เธอนั่งอยู่ตรงนี้อีกเขา
เก็บร้านเงียบๆ

และหญิงสาวก็เพิ่งสังเกตว่าเขาเรียกเธอว่า ‘คุณครูลูกหว่า’ แทน
ชื่อเล่นสั้นๆ ของเธอไปแล้ว และมันทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ทั้งที่คนมากมาย
เรียกเธออย่างนี้ แต่มันเปลี่ยนไปเมื่อคำนั้นหลุดออกมาจากปากของปวินท์...
พี่ชายฝาแฝดของคนใ้เธอเคยแอบรัก

วาริตายังคงมองชายหนุ่มเก็บร้านไปเรื่อยๆ ก่อนจะเห็นว่าเขาหยุดและมองออกไปนอกร้านบ่อยๆ จนเธอต้องมองตามสายตาเขาไป แต่ก็ไม่พบอะไร เมื่อเบนสายตากลับมาอีกครั้ง สายตาของบิวนท์ก็จับสิ่งที่เธอแล้ว สีหน้าและแววตาเช่นนี้เธอไม่เคยเห็นจากเขามาก่อน ความเคร่งเครียดส่งผ่านมาทางอารมณ์ก่อนที่มันจะผ่อนคลายลง บิวนท์ยิ้มบางๆ ให้เธอก่อนปิดร้านต่อ

ถ้าสัญชาตญาณของบิวนท์ไม่เพี้ยนไป เขารู้สึกเหมือนถูกจับตามอง และนี่เป็นครั้งที่สองในสามเดือนที่เขารู้สึกไม่ปลอดภัยต่างกับที่เคยเป็น

ความเข้มข้นของอันตรายกรีตร้องเตือนภัยในสายเลือด ตั้งแต่เขาวางโทรศัพท์จากเพื่อนในกองทัพบก ผู้ซึ่งอยู่ในตำแหน่งที่สามารถถนุข่าที่เขาต้องการมาให้ได้หากไม่เป็นเรื่องคอขาดบาดตายเกินไปนัก และน้ำเสียงของฝ่ายนั้นฟังดูไม่สบายใจกับเรื่องที่พูดสักเท่าไร และอาจจะไม่สบายใจไปกว่านี้หากเขาเล่าเรื่องอุบัติเหตุนั้นให้ฟัง เพราะเพื่อนของเขาเป็นพวกซี้ระแวงและช่างสงสัย ชอบตั้งคำถามสมกับตำแหน่งหน้าที่การงานที่ทำอยู่ในปัจจุบัน

ดวงตาสีน้ำตาลที่ทอดมองอย่างสังเกตลังกาทำให้บิวนท์อดส่งยิ้มให้ไม่ได้ เขาหันกลับไปลงมือเก็บร้านอย่างรวดเร็ว ด้วยความคิดว่าบางทีการออกไปจากร้านก่อนมีดอาจเป็นทางเลือกที่ดี

เรื่องมันเริ่มแย่งเรื่อยๆ ตั้งแต่เมื่อเดือนก่อนที่เขาไม่สามารถขับรถชนไอ้หมอนั้นได้

ดวงมันดีสมกับที่มันเคยเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษจริงๆ ไม่ว่าจะทำอะไรไปกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง หมอนั้นก็รอดทุกครั้ง รวมทั้งเรื่องถึงออกซิเจนเมื่อสองปีก่อนที่กำลังถูกขุดคุ้ยขึ้นมาใหม่ เพราะไอ้ความโง่เขลาของครูสอนดำน้ำรายใหม่ที่พยายามขึ้นไปยกมันลงมาจากชั้นวางของชั้นบนสุด แล้วนำมันมาใช้สอนดำน้ำ แต่ก็ถือเป็นความโชคคิของตัวมันที่ไม่ได้ใช้เอง และเป็นความโชคคิของเด็กคนนั้นที่ครูสอนดำน้ำอีกคนเห็นความผิดปกติที่เกิดขึ้น

ไม่อย่างนั้นเขาก็คงทำร้ายคนบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นอีกคน...

ทั้งๆ ที่คนที่สมควรตายก็คือไอ้หมอนั่น ผู้ชายคนที่เขารู้จักแล้วแทบไม่อยากจะเชื่อว่าบรรดาทหารในหน่วยปฏิบัติการพิเศษทางทะเล

ไอ้เบ้...คนที่ไม่เคยทำตัวออกนอกกลุ่มนอกทาง พุดจาสุภาพ ใจเย็น เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูงทุกคนในรุ่น และที่สำคัญมันเป็นนายทหารอนาคตไกลที่ผู้บังคับบัญชาต่างยอมรับในฝีมือยามออกปฏิบัติหน้าที่ภาคสนาม แม้อายุการทำงานจะยังไม่เท่าไรก็ตามที

แต่เขาจะไม่ยอมให้คนที่ทำให้คนที่เขารักที่สุดตายไปฟรีๆ คนที่พรากความรักนั้นไปจากเขา มันต้องได้ลิ้มรสความเจ็บปวดที่เท่าเทียมหรือมากกว่าเท่านั้นจึงจะสาสม

ถึงการตายของเด็กนักเรียนดำนาคมนั้นอาจทำให้มันเจ็บปวดจนต้องลาออกจากราชการ แต่นั่นไม่ใช่จุดมุ่งหมายของเขา มันเป็นเพียงความผิดพลาดที่ทำให้ปวินที่ต้องระเห็จออกจากงาน และมันจะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นการทวงหนี้แค้นระหว่างกัน

เกือบสองปีแล้วที่เขาต้องทำตัวให้กลมกลืนไปกับผู้คนเพียงเพื่อรอโอกาสอีกครั้งหนึ่ง แต่แล้วเมื่อโอกาสมาถึงเขากลับพลาด และยังมาพลาดซ้ำอีกเมื่อหลักฐานชี้ว่าเด็กที่ตายเมื่อสองปีก่อนไม่ได้ตายเพราะอุบัติเหตุอย่างที่เข้าใจกัน แต่เป็นเพราะถังออกซิเจนที่บรรจุออกซิเจนบริสุทธิ์นั้นต่างหากที่ทำให้เด็กคนนั้นตาย

แต่ใครจะจับเขาได้ละ หลักฐานก็มีเพียงถึงไบนั่น ซึ่งเขาแน่ใจว่าไม่มีอะไรเชื่อมโยงมาถึงตัวได้อย่างแน่นอน

เขาก้าวเดินผ่านสะพานที่ทอดตัวออกมาจากร้าน Silver Fall's พร้อมกับถอนหายใจอย่างโล่งอก

๔

ปวินท์เพิ่งรู้ว่าบ้านของวาริศา นั้นอยู่ห่างจากบ้านที่เขาพักเพียงแค่ สามชอยเท่านั้น และบ้านที่เธออยู่ก็เป็นหนึ่งในบ้านที่คุณป้าแท้ๆ ของเขาเปิด ให้เช่า ส่วนบ้านที่เขาอาศัยอยู่กับปวีร์นั้นเป็นบ้านที่เขาเก็บเงินซื้อด้วยน้ำพัก น้ำแรงในตอนที่รับราชการ รวมกับเงินของปวีร์และปรีเยศคนละส่วน บ้าน หลังนี้จึงเป็นเสมือนบ้านหลบภัยยามที่ทุกคนไม่อยากจะต่อความยาวกับบิดา ผู้ทรงอำนาจ และตอนนี้นั่นก็เป็นที่พักถาวรของสามพี่น้องไปแล้ว

แต่ทันทีที่ตกลงซื้อบ้านแล้ว พวกเขาสามพี่น้องจึงรู้ว่าถัดไปอีกเพียงแค่ สามชอยเป็นบ้านของคุณป้าอรพิน คุณป้าสาวโสดเจ้าระเบียบ เธอเป็นเจ้าของ บ้านหลายหลังในชอยนั้นและเปิดเป็นบ้านให้เช่า ซึ่งกว่าผู้เช่าแต่ละรายจะได้ อยู่บ้านนั้นก็ต้องผ่านการคัดเลือกจากคุณป้าเจ้าระเบียบมาแล้วทุกคน

และความช่วยเหลือจากนั้นก็คือคุณป้ามักจะแวะมาเยี่ยมพวกเขาเสมอ จนกระทั่งไม่ค่อยมีใครอยากกลับมาอนที่บ้านที่ซื้อไว้สักเท่าไร ยกเว้นพัก หลังๆ ที่คุณป้าอรพินมัวแต่ยุ่งวุ่นวายกับการเรียนโยคะ เข้าฟิตเนส ไปว่ายน้ำ ปรึกษาสุขภาพความงามของท่าน จนกระทั่งวันนี้

“ตาเป้ มาได้ยังไงละเนี่ย บ้าไม่เห็นหน้าค่าตามาพักใหญ่แล้ว หนีไปนอนที่ไหนกันหมด”

คุณป้าอรพินพาร่างอวบอ้วนออกมาจากบ้าน พอดิบพอดีกับปิ่นทังจอดรถส่งหญิงสาวลงที่หน้าบ้านพักของเธอ นั่นทำให้เขาต้องเปิดประตูลงจากรถคลี่ยิ้มแล้วยกมือไหว้อย่างเรียบร้อย

“ไหว้พระเถอะพ่อคุณ แล้วลมอะไรพัดเรามาถึงนี้ได้ละเจ้าเป้ แล้วพอเราเป็นยังงี้บ้าง”

ป้าอรพินส่งคำถามยืดยาวหลายคำถามที่เขาตอบได้ไม่หมดออกมาจากปากเคลือบลิปสติกสีแดงสด แถมยังส่งค้อนที่คงจะน่าดูมากหากเป็นสาว ๆ มาให้ ก่อนกวาดตามองหญิงสาวซึ่งเป็นผู้เข้าบ้านรายล่าสุดด้วยแววตาแปลกๆ แล้วเบนสายตากลับมามองหลานชายที่ยังยืนยิ้มกริมอยู่อย่างรวดเร็วราวกับเรดาร์เพื่อสแกนหาความผิดปกติ

“รู้จักกับตาเป้ด้วยหรือครูหว่า” สุดท้ายหันไปถามหญิงสาวที่ยืนอยู่ไม่ห่างนัก

“ค่ะคุณป้า พอดีพี่ชายของหว่าเป็นเพื่อนกับคุณปิ่นค่ะ เลยทำให้รู้จักคุณเป้”

“จั้นเหอ... อยู่กินข้าวกับป้าก่อนนะตาเป้” เธอหมดความสนใจจากหญิงสาวเมื่อได้คำตอบอันน่าพอใจ แล้วจึงหันกลับมาหาหลานชายต่อ

“ไม่ได้ห rokok ครับ วันนี้ผมมีนัดกับเพื่อนไว้”

“อาไร...” คุณป้าอรพินลากเสียงยาวแบบไม่พอใจนัก “ก็ที่ๆ ก็นัดกับเพื่อน ไม่ไหวเลยนะเรา แล้วนี่ดีกับพ่อหรือยังล่ะ”

คำถามนี้ทำเอารอยยิ้มที่แถมอยู่ที่ริมฝีปากของปิ่นทังจางหายไปเพียงนิดเดียว เขาไม่ตอบแต่หันกลับไปบอกหญิงสาวที่ยืนอยู่ว่า

“ถ้าได้ข้าวเพิ่มเติมของนายคินจะมาบอกนะครับ”

“ขอบคุณค่ะคุณเป้”

ปิ่นทังหันไปยกมือไหว้คุณป้าอรพิน และรับไหว้จากาวริศา ก่อนขยับ

ตัวไปขึ้นรถรากับจะหนีอะไรสักอย่าง ปล่อยให้บ้อรพินยืนบ่นพึมพำตรงที่เดิม

วาริศาเซ้งกัเก่าที่กำลังจะเดินเข้าบ้าน เพราะคุณป้าเจ้าของบ้านเช่าเรียกเอาไว้เสียก่อน

“ครูหว่า ในฐานะที่ฉันเป็นป้าของตาเบ๊กับตาป็น ขอเตือนไว้ก่อนเลยนะว่าผู้หญิงที่สองคนนั้นจะคบหาสมาคมด้วยนะ ต้องเป็นผู้หญิงที่ทางบ้านเลือกให้ทั้งนั้น ที่เตือนเนี่ยก็ไม่ว่าจะให้ครูหว่าต้องมานั่งน้ำตาเช็ดหัวเข่านะ อีกร้อยครุเองก็มีครุหนุ่มๆ คนนั้นแล้วไม่ใช่หรือไง”

หญิงสาวเซ้งกรอยยิ้มบนใบหน้าที่ได้ยินคำพูดที่หลุดจากปากของหญิงวัยกลางคน เธอผินยิ้มแล้วตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ขอบคุณนะคะคุณป้าบ้อรพินที่กรุณาเตือนหว่า แต่ทั้งคุณเบ๊และคุณป็นต่างเป็นเพื่อนของพี่ชายหว่าคะ และที่คุณเบ๊มาส่งหว่าก็เพราะหว่าติดต่อกับพี่คนไม่ได้ เลยคิดว่าคุณป้าอาจจะติดต่อกับคุณป็นได้บ้าง เพราะสองคนนั้นอยู่หน่วยเดียวกัน หว่าก็เลยไปหาคุณเบ๊ที่เท่านั้นคะ ถ้าคุณป้าไม่มีอะไรแล้วหว่าขอตัวนะคะ”

หญิงสาวยกมือไหว้ ในใจยังอดขุ่นเคืองกับคำพูดเหมือนหวงหลานชายของคุณป้าเจ้าของบ้านเช่าไม่ได้ เธอหมุนกายเดินกลับเข้าบ้านพร้อมกับความรู้สึกแปลกๆ ที่ผุดขึ้นในหัวใจ แม้ว่าปวีร์จะปฏิเสธเธอไปแล้วและเธอกำลังคบกับสิปปภาค แต่หัวใจเธอกลับมีปฏิกิริยากับชื่อของเขายู่เสมอ และความห่วงใยก็ยังคงแผ่ไปให้เขาอยู่ดี

เสียงโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะดังขึ้น วาริศาหยิบขึ้นมา ก็ปรากฏว่าเบอร์ที่โชว์อยู่ไม่คุ้นเอาเสียเลย แต่เธอก็กดรับสาย

“สวัสดีค่ะ”

“ผมนะ” เสียงจากต้นสายดังขึ้น น้ำเสียงที่คุ้นชินแต่เธอก็ไม่ออก

“คะ?” เธอลากเสียงยาวแบบไม่แน่ใจจะได้ยินอีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ มา

ตามสาย

“เป้ครับ คนที่เพิ่งส่งคุณครูลูกหว่าเมื่อตะกี้นั้นแหละ จำไม่ได้หรือครับ”

วาริศาเปลื่อยิ้มโดยไม่รู้ตัว “ขอโทษค่ะ พอดีหว่าจำเสียงคุณเป้ไม่ได้ แต่รู้สึกคุ้นๆ ว่าแต่คุณเป้มีเบอร์หว่าไฉ่ยังไฉ่คะ”

“ผมขโมยมา” เขาตอบ

วาริศารู้ว่าดวงตาของชายหนุ่มที่กำลังคุยโทรศัพท์กับเธอต้องพราระยับอย่างที่เขาทำเป็นประจำเวลาซึม

“ขโมยที่ไหนคะ”

“ความลับทางราชการครับ ว่าแต่ที่ผมโทร. มาเนี่ย จะถามว่าคุณป้าอรพินของผมท่านว่อะไรคุณครูหรือเปล่า และอย่าตอบว่าเปล่านะ เพราะผมรู้ว่าต้องมี” อีกฝ่ายดักคอ

วาริศาหัวเราะเบาๆ พร้อมกับเดินไปเปิดซีดีเพลงโปรด เสียงเพลงดังขึ้นในขณะที่อีกฝ่ายพูดขึ้นว่า

“Love of my life”

“คุณเป้รู้จักด้วยหรือคะ” เธอถามอย่างแปลกใจ

“ผมต้องถามคุณครูมากกว่าว่ารู้จักเพลงเก่าๆ แบบนี้ไฉ่ยังไฉ่ ผมนะชอบวงนี้มากเลยนะ มีซีดีครบทุกแผ่นด้วย”

“หว่าก็ชอบค่ะ พี่ว่คนเคยเอาให้ฟัง เลยติดตามมาตั้งแต่ตอนนั้น”

“ถ้าคุณครูหว่าขาดแผ่นไหนก็บอกแล้วกัน ผมจะหาให้ หรือไม่ก็ให้ยืมไปฟังก่อน”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวรับคำ

“ว่าแต่อย่าไปถือสาคุณป้าอรพินแกเลยนะ แกเป็นอย่างนั้นแหละ ผมกับคุณป้ามีสาวๆ ให้แกเห็นไม่ได้หรอก ต่อมหวงหลานชายของแกกำเริบ ผมเลยไม่ค่อยอยากจะไปเจอแกสักเท่าไร แต่ถ้าแกว่อะไรอีกก็มาบอกผมแล้วกันนะ” ชายหนุ่มสั่งด้วยความเป็นห่วง

“ค่ะ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“เอละ ผมโทร. มาแค่นี้แหละ และก็เมมเบอร์ผมเก็บไว้ด้วยเผื่อมีปัญหาอะไร ถ้าคุณเป็นติดต่อมาผมจะโทร. ไปบอก แค่นี้ะครับ สวัสดีครับ”

อีกฝ่ายตัดสายไปโดยที่วารีคำยังไม่ทันได้พูดอะไร เธอมองโทรศัพท์ในมือด้วยความงง ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

ทำอะไรลงไปวะ?

ปวินท์ถามตัวเองเมื่อวางโทรศัพท์ลง เขางงตัวเองอยู่เหมือนกันว่าทำไมจะต้องแสร้งว่าป้าอรพินจะว่าอะไรหญิงสาวในเมื่อเขากับเธอก็ไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย เธอเป็นเพียงน้องสาวของเพื่อนน้องชายเขาก็เท่านั้น

แต่เขาก็ยังอดเป็นห่วงความรู้สึกของเธอไม่ได้ กลัวว่าเธอจะรับมือกับป้าจอมหวงหลานชายของเขาไม่ไหว ปวินท์เลยต้องหาเบอร์โทรศัพท์ของเธอจากเพื่อนที่ทำงานอยู่ในสายงานที่สามารถหาเบอร์ใครก็ได้ที่เขาต้องการให้ได้ เพียงแค่บอกว่าเป็นใครเท่านั้น เมื่อได้มาเขาก็ไม่ได้คิดอะไรอีกนอกจากกดโทรศัพท์โทร. หาเธอเท่านั้น น้ำเสียงงงๆ ของเธอเรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะของเขาได้ทันที และนั่นทำให้เขานึกถึงรอยยิ้มที่เธอยิ้มให้เขาในร้านกาแฟ น้ำแปลกที่เขายังจำได้ แปลกเอามากๆ ทำไมมันไม่เลื่อนไปเหมือนรอยยิ้มของผู้หญิงอีกหลายคนที่แวะเวียนไปที่ร้าน

ชายหนุ่มสะบัดหัวสองสามครั้งหวังให้ความทรงจำนั้นหลุดออกไปจากหัว แต่มันไม่ได้ผล

“คุณป้า!”

เสียงของใครบางคนกระซกสติดที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวของปวินท์ให้กลับมาสนใจคนที่ยืนเท้าสองแขนลงบนโต๊ะตรงหน้าเขา

“พี่ป๊น มีอะไรครับ”

“ฉันต้องถามนายมากกว่าว่าเป็นอะไร เรียกตั้งหลายคำไม่ได้ยินหรือไง” ปรีเยคนั่งลงตรงหน้า วางกระเป๋าไนต์บุ๊กลงบนโต๊ะ เหลือบมองหน้าน้องชายก่อนจะเปิดกระเป๋าหยิบไนต์บุ๊กออกมาทางตรงหน้า “นายคิดอะไร

อยู่”

“คิดไปเรื่อยเปื่อย” ปวินท์ตอบ แล้วเดินไปซิงกาเพตรงชั้นกาแฟและ
ถือมาให้พี่ชายคนโตที่นั่งทำงานอยู่บนโต๊ะกินข้าว

“ที่ว่าคิดเรื่อยเปื่อยของนายนะ มันใช่เรื่องเดียวกับที่ภาณุโทร. มาคุย
กับฉันหรือเปล่า”

คราวนี้คนที่กำลังจะนั่งชะงักแล้วจ้องพี่ชายคนโตราวกับเห็นผี แต่ก็
ไม่วายได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วๆ มาจากคนตรงหน้า

“นายนี้กว่าฉันไม่รู้เรื่องอันลึกลับเป้ ฉันคงต้องเตือนนายหน่อยแล้ว
ว่าฉันเป็นพี่ชายคนโตของพวกนาย ทำงานเป็นทนายความ แต่ไม่ได้หมายความว่า
เรื่องของพวกเขาฉันจะไม่รู้เรื่องนะโว้ย”

“ผมรู้ว่าพี่ป็นเป็นอะไร” ปวินท์ตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“รู้ก็ดีแล้ว อย่าดันมาโกหกก็แล้วกัน เพราะนายก็คงรู้ว่าโกหกที่ไร
ฉันจับผิดนายได้ทุกที” ปรีเยศยกคิ้ว

“ไอ้ภาณุมันโทร. หาพี่ป็นหรือ”

“เปล่า บังเอิญฉันโทร. ไปคุยกับมันเรื่องงาน มันก็เลยแผลมเรื่องนาย
ให้ฟัง ฉันก็เลยว่าจะโดดเข้าเล่นงานนี้ด้วยอีกคน” ปรีเยศพูดเหมือนชวนไป
เล่นขายของ

ปวินท์ถอนหายใจ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เขาไม่อยากให้พี่ชายรู้มากที่สุด
เพราะรู้กันเสียว่าหากจับเรื่องใดแล้ว ถ้าไม่เสร็จสิ้นกระบวนการ ความ ปรีเยศจะ
ไม่มีทางปล่อยเรื่องนั้นให้คาราคาซังเป็นอันขาด และเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ
เพราะเขารู้แล้วว่ามีความต้องการให้เขาตาย

“ขออย่างหนึ่งถ้าพี่ป็นจะเล่นเรื่องนี้ด้วย อย่าบอกคุณป็น”

พี่ชายคนโตเลิกคิ้ว เหลือบมองน้องชายพลางอดแวน “ทำไม”

“แค่พี่ป็นคนเดียวเรื่องมันก็จะยุ่งไปใหญ่ ถ้าคุณป็นรู้มันจะยิ่งยุ่ง แล้ว
พักนี้คุณป็นเองก็ยุ่งๆ ด้วย ผมไม่อยากให้คุณป็นต้องมาห่วง”

“นี่หาว่าฉันยุ่งเรื่องของนายงั้นหรือ” ปรีเยศกระซกเสียงถาม

“เปล่าหรอก ผมหมายความว่าพอพี่ปั่นจับเรื่องอะไรที่ไร ต่อให้เป็นเรื่องเล็กแค่ไหนมันก็จะกลายเป็นเรื่องใหญ่ในมือพี่ปั่นได้ทั้งนั้น”

“ตกลงนายชมหรือหลอกคำฉันเนี่ย”

“อย่าให้คุณเป็นรู้แล้วกัน ผมขอแค่นี้ นอกนั้นพี่ปั่นจะทำอะไรก็ทำ”

ปริเยศจ้องหน้าปวินท์ด้วยแววตาแปลกๆ ก่อนจะถอนหายใจ เอนตัวพิงพนักเก้าอี้ แล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ

“ฉันก็เปิดปากเล่ามา มีอะไรที่นายปิดบังภาณุแล้วไม่ได้บอกฉัน เล่ามาให้หมด”

“คำว่าปิดบังมันเขียนชัดอยู่บนหน้าผากผมขนาดนั้นเลยหรือพี่ปั่น”

“ใช่” ปริเยศพยักหน้าตอกย้ำคำพูด “คายออกมาได้แล้ว”

ปวินท์ถอนหายใจยาวเหยียด ปริเยศสมกับเป็นพี่ชายของเขาจริงๆ ถ้าปริเยศเกิดญาณหยั่งรู้ว่าจะเกิดเรื่องยุ่งๆ เข้า เจ้าตัวต้องหาวิธีให้เขาคายเรื่องที่เก็บเอาไว้ออกมาจนได้ ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือใหญ่ก็ตาม

“ก็อย่างนี้นายภาณุเล่ามันแหละ แต่อาจจะมีเรื่องเดียวที่ยังไม่ได้เล่าให้มันฟังเพราะไม่แน่ใจว่ามันเป็นอุบัติเหตุหรือว่าจงใจ” ปวินท์บอกด้วยน้ำเสียงเนือยๆ

“อะไร”

“เมื่อเดือนก่อนผมเกือบถูกรถชน ดีที่กระโดดหลบทันเลยแค่เฉี่ยวๆ ไป อย่าถามนะว่าจำเลขทะเบียนได้หรือเปล่า เพราะถ้าจำได้หรือจดบันทึกก็เป็นเรื่องเป็นราวไปแล้ว”

ปริเยศนิ่งไปพักใหญ่ๆ ครุ่นคิดอะไรบางอย่างก่อนจะพรมนิ้วลงบนคีย์บอร์ดโน้ตบุ๊กของตนเอง เมื่อพอใจแล้วจึงเงยหน้าขึ้นถาม

“เอารายชื่อครูสอนดำน้ำที่นายเคยไปช่วยสอนมาให้ฉันด้วย”

“ฉันคงต้องไปขอทีสโมสร์ อีกวันสองวันจะเอาให้ แล้วจะเอาอะไรอีก”

ปริเยศเปิดกระเป๋ากอีกครั้ง เมื่อเขายกมือขึ้นมาอีกครั้ง ปินกระบอกเล็กสีดำเป็นมันก็วางอยู่ตรงหน้า เขาเลื่อนมันไปตรงหน้าน้องชาย

“เก็บเอาไว้ติดตัว นายต้องได้ใช้มันแน่ๆ แล้วพนักี้ระวังตัวด้วย”

“ทำไม พี่มันคิดว่าผมกำลังโดนเล่นงานหรือไง”

“ถ้าเรื่องที่ภานุมันบอกเป็นเรื่องจริง เด็กคนนั้นก็รับเคราะห์แทนนายไปเต็มๆ นายมันดันดวงมันดีจริงๆ และไอ้เรื่องรถชนฉันก็ตอบไม่ได้ว่ามันเกี่ยวข้องกันไหม แต่คิดในทางร้ายไว้ก่อน เพราะฉะนั้นถือว่าขออภัยแล้วกัน นายช่วยพกปิ่นนี้ติดตัวไว้ด้วย มันมีทะเบียนเรียบร้อยแล้ว”

“ไม่ต้องหรอกพี่ปิ่น ถ้าพี่ต้องการให้ผมพกมันไว้ผมจะพกปิ่นของผมเอง อันนี้พี่ปิ่นเก็บไว้ป้องกันตัวเหอะ” ปวินท์เลื่อนปิ่นนั้นคืนไปให้พี่ชาย

“ตามใจ แต่ให้ระวังตัวให้ดี ฉันจะติดตามเรื่องจากกองพิสูจน์หลักฐานดูว่าจะได้อะไรเพิ่มเติมมาบ้าง ระหว่างนี้ก็ระวังด้วย” ปรีเยศล่งด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“ที่พี่มาวันนี้ก็เรื่องนี้ใช่ไหม”

ปวินท์มองปฏิกิริยาของพี่ชายคนโตซึ่งปกติไม่ค่อยจะได้กลับบ้านบ้านหลังนี้สักเท่าไร เพราะเจ้าตัวมักจะอาศัยนอนที่คอนโดฯ ใกล้ที่ทำงานเสียมากกว่า

“ไ้ปิ่นกลับบ้านคราวหน้าโทร. บอกด้วย ไปหาข้าวกินกันสักมื้อ”

เจ้าตัวไม่ตอบคำถามแต่เปลี่ยนประเด็นทันที และปวินท์เองก็ไม่คิดจะเข้าชี้เพราะรู้คำตอบอยู่แล้วว่าที่พี่ชายกลับมาที่บ้านเพราะอะไร

“ครับ” ปวินท์ตอบรับสั้นๆ แล้วยกน้ำขึ้นดื่ม

ปรีเยศมองน้องชายอดีตนายทหารหน่วยพิเศษอยู่เงียบๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ “ถ้านายคิดออกว่ามีศัตรูที่ไหนก็ให้รีบบอกด้วยนะเบ๊ จะได้ลองสืบๆ ค้นหา ดู”

“ถ้าพี่ปิ่นอยากได้รายชื่อศัตรูของผม คงต้องใช้กระดาดาสักสองริมละมั้ง เพราะภารกิจที่ผมทำพวกนั้นล้วนแต่เป็นพวกที่มีประวัติกันทั้งนั้น และที่สำคัญ พวกนั้นก็คงอยากจะฆ่าผมกันทุกคน”

“นี่นายมันโง่หรือแกล้งยั่วโทะฉฉนะ” ปรีเยศถามเสียงเครียดพอกๆ กับ

สีหน้า

“ก็มันจริงนี่พี่”

“ไอ้โง่ นายอย่านึกว่าทนายความอย่างฉันจะไม่รู้เรื่องอะไรนะโว้ย เวลาพวกนายออกปฏิบัติการ ชุดที่ใส่เน้มนัดไปถึงไหนต่อไหน ใครจะไปรู้ว่าใครเป็นใคร ไอ้คุณเบ๊ นายอย่ามาทวงประสาทหน่อยเลย แะไอ้คุณเป็นคนเดียวที่มีนิสัยแบบนี้ก็แย่แล้ว เป็นฝาแฝดกันก็ไม่ต้องเหมือนกันไปเสียทุกอย่างก็ได้”

ปวินท์หัวเราะอาการงุนงงและขิงตาของพี่ชายคนโต ทนายความใหญ่ที่เวลาวางไม่ค่อยจะมี แต่ก็ยังอุตส่าห์ปลีกเวลามาหาเพราะห่วงใยน้องชายอย่างเขา

“ผมรู้่านพี่ปั้น ก็แค่แกล้งพี่เล่นเท่านั้นแหละ อย่าโมโหไปเลย เดียวก็แกก่อนวัยกันพอดี เอาเป็นว่าถ้าผมนึกได้ว่าไปเจอเปิดหน้าเปิดตาให้ใครเห็น หรือนึกได้ว่าใครอยากจะทำผม ผมจะบอกพี่เป็นคนแรกเลยแล้วกัน”

“ไม่เข้าใจ” ปริเยศกระแทกเสียงบอก

“ก็ไม่ได้พูดให้ขำนี่พี่ปั้น ผมก็แค่บอกความจริง ถ้าผม...”

“หยุดเลยนายเบ๊ ไม่ต้องพูดแล้ว ยิ่งฟังก็ยิ่งท้ออารมณ์” ปริเยศชี้หน้าน้องชายอย่างคาดโทษ “นี่ถ้าคุณเป็นเอาเสื้อผ้าของนายมาใส่ ฉันคงเชื่อว่าไอ้ที่นั่งตรงหน้านี้เป็นไอ้คุณเป็นแน่ๆ”

“แหม...บางที่อาจเป็นอย่างนั้นก็ได้นะ จำไม่ได้หรอกว่าตอนเด็กๆ ผมกับคุณเป็นชอบเปลี่ยนตัวกัน สุนัขจะตาย” ปวินท์เลิกคิ้วถามพี่ชายคนโต

“นายคงไม่อุตริเล่นอะไรแผลงๆ กันตอนนี้หรอกนะ เอาละ ฉันขี้เกียจคุยกับนายแล้ว ดูแลตัวเองดีๆ แล้วกัน ไปละ”

บทจะมาก็เหมือนลมหพัด บทจะไปก็ยิ่งกว่าพายุ เพราะปริเยศพี่ชายคนโตของบ้าน ป.ปลา พบโน้ตบุ๊ก แล้วหนีบเข้าใต้รักแร้ ค่ำกระเป๋าดีนออกไปทันที ไม่ฟังปวินท์ที่กำลังอ้าปากค้างเตรียมถามพี่ชายว่าจะนอนที่นี่ไหม แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

“อะไรของเขาเนี่ย” ปวินท์บ่นพึมพำหลังได้ยินเสียงรถยนต์คันโปรด

ของพี่ชายเล่นออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

เสียงโทรศัพท์มือถือกริ๊งกร๊่องเป็นเพลงโปรดของวาริตา หญิงสาว ชะงักมือที่กำลังหมุนก็อกฝักบัว ก่อนตัดสินใจปิดแล้วคว้าขนหนูมาคลุมตัว เดินออกมาหยิบโทรศัพท์ที่ยังไม่หยุดร้องตรงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

เบอร์แปลกๆ ไซร้ออยู่หน้าจอ แต่หญิงสาวก็ตัดสินใจกดรับ เนื่องจาก อาจเป็นเบอร์ของลูกค้าคนใดคนหนึ่งที่เราสอนก็ได้

“ฮัลโล...ฮัลโล ใครคะ”

วาริตาถามอีกครั้ง เพราะอีกฝ่ายอาจไม่ได้ยินเสียงเธอ แต่แล้วสิ่งที่เธอ ได้ยินก็คือความเงียบอีกครั้ง

“ฮัลโล ได้ยินไหมคะ ถ้าคุณไม่พูดดิฉันจะวางสายแล้วนะคะ”

“เหอะๆ เอาแฟนคนอื่นไปกกกอดไว้สบายใจดีไหมครู”

เสียงเล็กๆ เหมือนคนดัดเสียงดังมาตามสาย หญิงสาวสะดุ้ง กระชาก โทรศัพท์ออกจากหูแล้วมองมันเหมือนเห็นสิ่งประหลาด ก่อนจะแนบหู อีกครั้งแล้วทำใจกล้าเอ่ยถามกลับไป

“คุณเป็นใครกัน”

“เป็นคนที่ครูแย่งสามีไปไง” เสียงนั้นดังตอบกลับมา ตามด้วยเสียง หัวเราะแปลกๆ ที่ทำให้คนฟังขนลุกไปทั่วกายอีกครั้ง

“ฉันไม่เคยแย่งของใคร” เธอกระซกเสียงตอบ

“เหอะๆๆ แกนั่นแหละแย่งเขาไป นังครูลูกหว่า เอาสามีของฉันคืนมา ไม่อย่างนั้นจะได้เห็นดิฉัน” คนที่ต้นสายชูด้วยน้ำเสียงน่ากลัว

“ใคร ใครเป็นสามีคุณ” เธอถาม

“อย่ามาแก้งทำเป็นไม่รู้หน้อยเลยครู แล้วจะหาว่าฉันไม่เตือนไม่ได้นะ คินคนของฉันมาได้แล้วครู ไม่อย่างนั้นหน้าสวยๆ ของครูอาจจะกลายเป็น ไม่สวยไปอีกได้นะ” ต้นสายเตือน ตามด้วยเสียงหัวเราะก่อนจะตัดสายไปอย่างรวดเร็ว

วาริศาทรุดลงนั่งพับเพียบคล้ายหมดเรี่ยวแรง เธอไม่เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน และสามีของผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร เธอไปแย่งใครมา หรือว่า...ลিপปากา

ชื่อนี้ผุดขึ้นในหัวอย่างรวดเร็วพร้อมกับเหตุผลร้อยแปดที่ทำให้เธอไม่อยากเชื่อว่าเป็นเขา เพราะลিপปากาเป็นคนสุภาพน่ารัก และดูจากท่าทางที่ได้รู้จักกันแล้ว เขามิใช่เป็นคนเจ้าชู้ มีภรรยาแล้วมาหลอกจีบเธออย่างแน่อน อีกอย่างไม่เคยมีใครในโรงเรียนพูดถึงภรรยาหรือแฟนเก่าของลิปปากามาก่อน เพื่อนครูด้วยกันยังบอกว่าเธอโชคดีที่ได้คนดีๆ อย่างลิปปากาเป็นแฟน

แล้วผู้หญิงที่ดัดเสียงคนนั้นเป็นใครกัน?

ปิง!

เสียงเหมือนอะไรสักอย่างถูกโยนมากระแทกประตูหน้าบ้านทำให้วาริศาสะดุ้งหลุดจากวงค์ เธอมองไปตามทิศทางที่ได้ยินเสียง หญิงสาวคว้าเสื้อคลุมอาบน้ำคลุมทับ สาวทำอย่างรวดเร็วไปยังประตูตรงจุดที่น่าจะเกิดเสียง เธอค่อยๆ เปิดประตูออกไป กวาดตามองไปรอบๆ รวมถึงรั้วด้านนอก แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครอยู่ที่นั่น แต่เมื่อเธอกำลังจะปิดประตู สายตาก็มลันปะทะกับอะไรสักอย่างบนพื้นหน้าประตูนั่นเอง

ซากแมวสีดำเปื้อนไปด้วยเลือดนอนตายอยู่บนพื้นแทบเท้าเธอ

วาริศาผงะกับสิ่งที่เห็นตรงหน้า แข้งขาหมดเรี่ยวแรงจนทรุดนั่งลงบนพื้นและไม่สามารถละสายตาสากจากซากแมวตัวนั้นได้ สภาพของมันบ่งบอกว่าถูกของแข็งทิ่มหัวจนเลือดโซก ดวงตาสีเหลืองของมันเหลือกลานจ้องมายังเธอเหม็ง เลือดของมันอาบพื้นกระเบื้องให้กลายเป็นสีแดงฉาน

แต่แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือที่เธอถือติดมือออกมาด้วยก็ทำให้วาริศาสะดุ้งอีกครั้ง คราวนี้เป็นเบอร์แปลกๆ อีกเบอร์หนึ่ง เธอคว้าสายด้วยมือที่สั่นเทาทันที

“ถูกใจของขวัญชิ้นแรกไหมล่ะครู ธิปๆ คินเขามาซะ ไม่อย่างนั้นครู

อาจจะเป็นอย่างของขวัญชิ้นนั้นก็ได้” เจ้าของเสียงนั้นชูแล้วก็ตัดสายไปอย่างรวดเร็ว

วาริศาปิดปากกลืนเสียงกรีดร้อง แล้วรีบกดโทรศัพท์หาใครบางคนที่จะสามารถช่วยเธอจากสถานการณ์ในตอนนี้ได้

คุณป่...